களைக் கண்டு திடுக்கிட்டுப் பதறித் துடிதுடித்தோடினாள்; அவள் அவ்வாறு பயந்தோடுவதை ஆகாயத்திலுள்ள தெய்வப்பெண்கள் கண்டு பயந்து, "இந்த உத்தமிக்கும் இவ்விதி வரலாமோ," என்று கூறித் தங்கள் தாமரைமலர்போன்ற கைகளால் கண்களை மூடிக்கொண்டார்கள். இன்னும், அந்தச் சந்திரமதியும், அரிச்சந்திரன்முதலிய மற்றவர்களும் சூரியகிரணத்தால் வெதும்பி நாவறண்டு தாகங்கொண்டு அங்கே ஜலமும் கிடையாமல், ஒதுங்குதற்கு நிழலு மகப்படாமல் கண் சுழன்று மயங்கிப் பேய்த்தேராகிய கானலைத் தண்ணீரென்று நினைத்து அது தோன்றுமிடங்களிலெல்லாம் விரைந்தோடி யோடி மேன்மேலும் தளர்ச்சியடைந்து கால்கள் சிவந்து மனங் கலங்கினார்கள். அங்ஙனங் கலக்கத்தை யடைந்த அவர்கள் அதன்மேல் வேருடனே வெந்து கிடந்த மரத்தின் நிழலிலாவது ஒதுங்கி இளைப்பாறலாமென்று கருதி அந்நிழல்களிற் சென்று அங்கே கிடந்த பாம்புகள் சீறித் தங்கள்மீது பாயப் பின்னும் மனக்கலக்கத்தோடு விலகி யோடி வாட்டமுற்றார்கள். அப்படிப் பலவிதத்தாலும் எல்லோரும் வாட்டத்தை யடைந்து கண்ணீர் விடுஞ் சமயத்தில் எல்லோரையுங் காக்க வல்லவனாகிய அரிச்சந்திரன் அந்தத் துன்பங்களை யெல்லாங் கண்டு, "ஐயோ! உலகத்தில் எங்களைப் போலத் துன்ப முற்றவர்கள் ஒருவருமிரார்; எங்களுடைய தலைவிதியினாலேயே இத்தகைய துன்பம் நேர்ந்தது; இத்துன்பம் மும்மூர்த்திகளாலும் நேர்ந்ததன்று; அந்த விசுவாமித்திரராலும் நேர்ந்ததன்று; மற்றத் தேவர்களாலும் நேர்ந்ததன்று," என்று கூறி வேறெவரைப்பற்றியும் வருந்தாமல் தன்னுடைய தலைவிதியையும், தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுடைய தலைவிதியையும்பற்றி நொந்துகொண்டான்.

அரிச்சந்திரன் கோமதியாற்றை யடைதல்.

மேற்கூறியபடி நொந்து சென்ற அரிச்சந்திரன் அந்தப் பாலைவனத்திலே பின்னும் நெடுநேரம் வரை பலவிதமான கஷ்டங்களை யெல்லா மடைந்து சென்று அதன்மேல் சந்திர

மதி முதலியவர்களுடன் கொடிதான அந்தப் பாலைவனத்தைக் கடந்து குளிர்ச்சி பொருந்திய நீர் நிறைந்த கோமதியாற்றினருகேயுள்ள முல்லைநிலத்திற் போய்ச் சேர்ந்தான். அப்போது, "இம்முல்லைநிலத்திலுள்ள மிருகங்கள் நம்மை வருத்தும்," என்று அஞ்சிப் பயந்தோடி மறைவதுபோல் சிவந்த நிறத்தையுடைய சூரியன் தன்னுடைய கிரணங்களை ஒடுக்கிக்கொண்டு மேற்றிசைக்கடலிலே மூழ்கி மறைந்தான். அவ்வாறு சூரியன் மறைந்த சமயத்தில் அங்குப் போய்ச் சேர்ந்த அரிச்சந்திரன், மேகங்கள் தவழுகின்ற மலைச் சிகரத்திலிருந்து கீழிறங்கிக் குறிஞ்சிநிலத்தைத் தாண்டி முல்லைநிலத்திற் பாய்ந்து வருவதான அந்தப் பெரிய கோமதியாற்றின் சமீபத்திற் போய் அழகான துறையிலே சந்திரமதி முதலியவர்களுடனிறங்கி நீருண்டு அந்நதிக்கரையிலுள்ள ஒரு மணல்மேட்டையில் தங்கி விசுவாமித்திரர் செய்த தீங்குகளை நினைத்துக் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு இளைப்பாறியிருந்தான். பாலைவனத்தில் உண்டான கஷ்டங்களெல்லாம் விச்வாமித்திரரால் ஏற்பட்டவைகளாதலால் அவற்றால் சுக்கிரனுக்குத் துன்பமுண்டாகவில்லையாயினும் அவனும் கஷ்டப்பட்டவன்போல் நடித்திருந்தான். அப்படியிருக்கும்போது சத்தியகீர்த்தியென்னும் மந்திரியானவன், தான் பாலைவனம் முதலிய விடங்களில் நடந்து காலோய்ந்து வருந்தியிருந்தும் அவ்வருத்தத்தைப் பெரிதாக எண்ணாமல், அரசன் முதலியோருடைய பசியை நீக்கக் கருதி உடனேயெழுந்து பக்கத்திலுள்ள சோலையிற் சென்று காய், கனி, கிழங்கு முதலியவற்றைத் தேடிக் கொண்டுவந்து அரிச்சந்திரனுக்கு முன்னே வைத்து அவனை நோக்கி, "எம்மிறைவனே! இவற்றை நீரும் மற்றவர்களும் தின்று இளைப்பாறுவீராக," என்று கூறி அவனுடைய பாதங்களை வணங்கினான். அவ்வாறு கொடுத்தவுடனே அரிச்சந்திரன் அவற்றை வாங்கி அவைகளில் மிகுந்த சுவையுள்ள பழங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வைதிகப் பிராமண வழிவழங்கொண்டு அவனுடன் சென்றிருந்த சுக்கிரனுக்கு முன்னே வைத்து அவனை

நோக்கி, "சுவாமி! நீர் வெயிலால் இளைத்து மிகவும் வாட்ட முற்றிருக்கின்றீர்; ஆதலால், இந்தக் கனிகளைத்தின்றிளைப் பாறுவீராக," என்று சொல்லி வேண்டினான். அவ்வாறு அரிச்சந்திரன் அன்புடனே சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட வுடன் அந்தச்சுக்கிரன் உதட்டை மடித்து நீண்ட பற்களாலே கடித்துக்கொண்டு மிகவுங் கோபமுற்றுக் கண் சிவந்து அம்மன்னனைப் பார்த்து, "அரிச்சந்திரா! நல்ல காரியஞ் செய்தாய்! தயிர், நெய், பால் ஆகியவைகளுடன் சேர்த்து அறுசுவை பதார்த்தங்கள் நிறைந்த சோற்றை யுண்டு சுக மாக வாழ்ந்துவந்த யான் இப்போது மிருகங்களைப்போன்று இந்தக் காய் கனி கிழங்குகளை எவ்வாறு தின்று பசியைத் தணித்துக்கொள்வேன்? நீ விசுவாமித்திரருக்குக் கடன் படு வாயென்பதும், அக்கடனை வாங்கும்பொருட்டு நான் உன் னுடன் வந்து இந்தக் காட்டில் ஆகாரமின்றி வருந்துவே னென்பதும் முன்னமே எனக்குத் தெரிந்திருக்குமானால் அப் பொழுதே இந்தக் காய் கனி கிழங்குகளைத் தின்று பழகி யிருப்பேன்; நான் இவ்விஷயத்தை யறியாதபடியால் அவ் வாறு இவற்றைத் தின்று பழகவில்லை; பழக்கமில்லாத யான் இவற்றைத் தின்னவேமாட்டேன்; நீதான் உன்னுடைய கெட்டகாலத்தால் இவற்றைத் தின்ன விசைகின்றாய்; நான் ஏன் தின்னவேண்டும்? இவற்றைத் தின்றால் என் உடம்புக் குக் கேடுண்டாகும்; நான் இவற்றிற் சிறிதும் தின்னமாட் டேன்; எனக்கிப்போது அறுசுவைநிறைந்த அன்னந் தேடிக் கொடுத்தால் மாத்திரம் உண்பேன்; இல்லையேல் நீ விசுவா மித்திரருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடனை இல்லையென்று சொல்லிவிடு; நான் இப்பொழுதே திரும்பிச் செல்கின் றேன்," என்று துடிதுடித்துக் கூறினான்.

அவ்வாறு சுக்கிரன் கூறவே அரிச்சந்திரன் மிகவும் மனங்கலங்கி, வார்த்தை தடுமாறி, நாவறண்டு அந்தச் சுக்கிர னெதிரே முகவாட்டத்துடன் நின்று, அவனுடைய பாதங் களை வணங்கி, "சுவாமி! நான் என்னுடைய நாட்டையும் நக ரத்தையும் விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுத்துவிட்டு மிகவும்

தரித்திரனாகி மனிதர் செல்லமுடியாத பாலைவனங்களிலும், முட்கள் நிறைந்த காடுகளிலும், மேடுகளிலும் நடந்து வருந்தி வருவதைத் தாமும் கூடவே யிருந்து தெரிந்துகொண்டு வருகின்றீர்; உமக்குத் தெரியாததொன்றுமில்லை; இந்நடுக்காட்டில் நீர் அன்னங் கேட்டால் அஃது எங்கே கிடைக்கும்? நான் எவ்விடம் சென்று அதைக்கொண்டுவருவேன்? நானோ பலவிதத்தாலும் மிகவும் தளர்ச்சி யடைந்திருக்கின்றேன்; இச்சமயத்தில் நீரும் என்னைக் கஷ்டப்படுத்துவது சரியன்று; என்மீது பரிபூரண கிருபைசெய்து இக் கனிகளை இப்போது தின்றால் பின்னர் ஒரு நகரத்திற் சேர்ந்தவுடன் உமக்கு அறுசுவை யுண்டி தேடிக்கொடுப்பேன்; இவ்வாறு என்னைக் கலக்கி விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடனை இல்லையென்று சொல்லும்படி நீர் வற்புறுத்துவது நியாயமாகாது; என் தலைபோனாலும் நான் அவ்வாறு கூறமாட்டேன்," என்று தாழ்மையான வார்த்தைகளைக் கூறினான். அச்சமயத்தில் சந்திரமதியும் வணங்கி அச்சுக்கிரனிடத்தில், "அந்தணர்பெருமானே! விசுவாமித்திரர்தாம் வன்னெஞ்சுடையவரென்று நாங்கள் நினைத்திருந்தோம்; உம்முடைய தன்மையைப் பார்த்தால் நீரும் அவரைப்போலவே கன்னெஞ்சமுடையவராயிருக்கின்றீர்; சிறிதேனும் இரக்கமின்றி நடுக்காட்டில் எங்களை இவ்வாறு துன்பப்படுத்துதல் தகாது; ஏழைகளாகிய எங்கள்மீது கிருபை செய்வீராக," என்று சொன்னாள். அதன்மேல் சுக்கிரன் அரிச்சந்திரனுடைய முகவாட்டத்தையும், சந்திரமதியினுடைய கலக்கத்தையும் பார்த்துச் சிறிது மனமிளகி, "ஆரம்பத்திலேயே இவர்களுக்கு மிகுந்த கலக்கத்தை யுண்டாக்கலாகாது; பின்னே பார்த்துக் கொள்ளலாம்," என்று கருதி அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "அரசனே! நான் இனிமேல் வருந்துவதிற் பயனில்லை; தெரியாமல் உன்னிடம் வந்தகப்பட்டுக்கொண்டேன்; அரசமரத்தைப் பிடித்த சனியன் விநாயகரையும் சேர்த்துப் பிடித்ததுபோல் உன்னைப்பற்றிய தரித்திரம் என்னையும் பற்றிக்கொண்டது; இப்போது இவற்றைத் தின்றுதான் தொலைக்கவேண்டும்;

வேறு வழியில்லை; என் செய்வேன்; என்னுடைய தலைவிதி இப்படி ஏற்பட்டிருக்கின்றது," என்று சொல்லி முகத்தைச் சுழித்துக்கொண்டு சபிமதியில்லாதவன்போன்று நடித்துப் பின்னர் அந்தப் பழங்களை வயிறு கொள்ளுமட்டும் தின்று தெளிவான ஜலத்தைப் பருகி ஏப்பமிட்டான். அதன்மேல் அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும், தேவதாசனும், சத்திய கீர்த்தியும், சுக்கிரன் தின்ற மீதியாயிருந்த பழங்களையும், தங்களிடமிருந்த காய் கனி கிழங்கு முதலியவற்றையும் அந்தச் சுக்கிரன் கட்டளையிட்டதன்மேல் தின்று தண்ணீர் குடித்து மண்மீது படுத்துக்கொண்டார்கள்; சுக்கிரனும் ஒரு பக்கத்தில் விழுந்து கிடந்தான். அச்சமயத்தில் அரிச்சந்திரன், மண்மேற் படுத்திருக்கும் தன்னுடைய புத்திரனாகிய தேவதாசனைப் பார்த்து ஆறாத்துயரமடைந்து, "என் குலம் சிறப்புற வந்துதித்த கோமகனே! உனக்கும் இவ்வாறு நேர்ந்ததே," என்று சொல்லி அவன்மீது கண்ணீரை வடித்தான்; அதைக் கண்டு சந்திரமதியும் தன் தோள்களின் வழியே கண்ணீரொழுக அழுதுகொண்டு படுத்திருந்தாள்.

அரிச்சந்திரன் மழையினால் துன்புறுதல்.

அப்படி எல்லோரும் அவ்விடத்திற்படுத்திருக்கும்போது நஞ்சினை நிகர்த்த நெஞ்சினையுடையவராகிய விசுவாமித்திரர் மேலும் அவர்களுக்குத் துன்பத்தை யுண்டாக்கக்கருதி உடனே சப்தமேகங்களையு மழைத்து, "நீங்கள் அரிச்சந்திரன் முதலியோர் படுத்திருக்குமிடத்திற்சென்று ஆகாயமும் பூமி மறைய இருண்டு அண்டங்கள் வெடிபடும்படி இடித்து முழங்கி அளவற்றமழையைச்சொரிந்து அவர்களுக்கு மிகுந்த துன்பத்தைச் செய்யுங்கள்," என்று கட்டளையிட் டனுப்பினார். அவ்வா றனுப்பவே அந்த மேகங்களெல்லாம் திரண்டு வந்து அரிச்சந்திரன் முதலியோர் படுத்திருக்கு மிடத்திற் கூடி யுகாந்தகாலத்தைப்போல எங்கும் மூடி உலகமெல்லாம் அதிரும்படி முழங்கி மின்னிச் சண்டமாருதப் பெருங்காற்று வீச விடாமழையைச் சொரிந்தன. அப்படிச் சொரிந்த மழை

பினால் அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும், தேவதாசனும், சத்தியகீர்த்தியும், நனைந்து தேகமெல்லாம் நடுக்கங்கொள்ளவும், பாதங்கள் சேற்றிலே யழுந்தவும், பற்கள் இடுகிடென்றுடி ஒன்றோடொன்று மோதவும், மழைத் துளிகளால் உடம்பு வருந்தவும் மிகவும் கலக்கமுற்றுப் பதறினார்கள். அவ்வாறு பதறும்போது எங்கும் ஜலம் திரண்டு காட்டியாறுகள் பெருக்கெடுத்தோடத் தலைப்பட்டன. அப்போது அரிச்சந்திரன், தான் செல்லக் கருதியிருக்கும் வழியிற் குறுக்கே சென்றுகொண்டிருந்த ஒரு காட்டாற்றைக் கண்டு, "இன்னும் சிறிதுநேரம் சென்றால் இந்த ஆறு மிகவும் பெருகி நம்முடைய பயணத்தைத் தடுத்துவிடும்; ஆதலால், இதனை விரைவில் கடந்துவிடவேண்டும்," என்று கருதி உடனே சுக்கிரனை நோக்கி, "அந்தணரே! மழையோ ஓயாமற் பெய்கின்றது; எங்கும் ஜலம் பெருகி யோடுகின்றது; இன்னும் சிறிது நேரத்திற்குள் நமக்கெதிரே யுள்ள காட்டாறானது அதிகமாகப் பெருகி நம்முடைய பிரயாணத்தைத் தடுத்துவிடும்; நாம் இப்போதே இந்த ஆற்றைக் கடந்து அப்பாற் சென்றுவிடவேண்டும்; அவ்வாறு இதனைக்கடந்து செல்வோமானால் வேறெங்கேனும் ஒரு தகுதியான விடத்தைத் தேடி அங்கே படுத்துக்கொள்ளலாம்; தாமதியாமல் புறப்படுவீராக," என்றுரைத்தான்.

அதைக் கேட்டவுடனே சுக்கிரன், அத்துன்பங்களெல்லாம் விசுவாமித்திரரால் நேர்ந்தவையென்று தானறிந்து கலங்காதிருந்தும் வெளிக்கு அச்சமுற்றவன் போன்று நடித்து அடைகிடக்கும் அரவத்தைப்போலச் சீறிக்கோபித்து, "அரிச்சந்திரா! நீ மிகவும் இரக்கமற்ற பாவியாயிருக்கின்றாய்; இவ்வாறு எங்குமிருண்டு மேகந் திரண்டு நெஞ்சந் திடுக்கிட முழங்கி விடாமழை பெய்யும்போது புறப்படவேண்டுமென்று சொல்லி என்னைத் துன்பப்படுத்துகின்றாய்; நீ மிகவும் அஞ்சாநெஞ்சம் படைத்தவன்; இந்த இருளில் நான் எப்படி நடப்பேன்? என்னை இந்த இருளில் அழைத்துக்கொண்டுபோய்க் கொல்லப் பார்க்கின்றாய்; நீ நினைத்த

போதெல்லாம் புறப்பட என்றால் முடியாது; நீ போகு மூர்களுக்கெல்லாம் நானும் வரவேண்டிய அவசியமில்லை; என்னைக் கொன்றாலும்நான் இப்போது இவ்விடத்தைவிட்டுவரவே மாட்டேன்; நீ விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடனை இப்பொழுதே கொடுத்துவிடு; நான் இப்படியே திரும்பிச் செல்கின்றேன்; உன்னோடு வந்து கஷ்டப்பட என்றால் முடியாது; ஐயோ! உடம்பெல்லாம் நடுக்குகிறதே," என்று கடினமான வார்த்தைகளைக் கூறினான். அதைக்கேட்டு அரிச்சந்திரன், "சுவாமி! உம்மைப் பல வூர்களுக்கு அழைத்துச் சென்று உமக்குத் துன்பத்தை யுண்டாக்கவேண்டுமென்பது என்னுடையகருத்தன்று; இப்பொழுதும்மழையினால் அபாயம் வருவதுபோலத் தோற்றுவதால் இவ்விடத்தை விட்டு வேற்றிடஞ் செல்ல வேண்டுமென்று நான் கூறுகின்றேனேயன்றி வேறு கெடுதியான வார்த்தையொன்றுங் கூறவில்லை; இதற்காக நீர் விபரீதமான வார்த்தைகளைக் கூறுகின்றீர்; இன்னும் நாம் ஓரூருக்கும் செல்லவில்லையே; அப்படியிருக்க நீர், 'நான் உன்னோடு பல வூர்களுக்கும் வரமுடியாது,' என்றும், 'இப்பொழுதே பணத்தைக் கொடுத்து விடவேண்டும்,' என்றும் கூறுவது நியாய மாகுமா? இதுதானா பணம் கொடுக்கும் சமயம்! நாம் இந்தக் காடுகளைக் கடந்து ஓரூருக்குச் சென்றால் அப்பொழுது நான் பணந் தேடி உமக்குக் கொடுத்துவிடுவேன்; தயவு செய்து தடைகூறாமல் என்னுடனே வருவீராக," என்று சொல்லி மிகவும் வேண்டினான். அவ்வாறே சத்தியகீர்த்தியும் சந்திரமதியும் அந்தச் சுக்கிரனுடைய காலைப் பிடித்துக்கொண்டு வேண்டினார்கள்.

அப்படி அவர்கள் பல தாழ்மையான வார்த்தைகளைக் கூறிவேண்டவே சுக்கிரன் சிறிது மனதிரங்கி, மேலும் விசுவாமித்திரர் தன்னிடம் சொல்லிய காரியங்களை நிறைவேற்ற உத்தேசித்து அவர்கள் வார்த்தைகளுக் கிணங்கியவன் போன்று நடித்து, அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "அரசனே! நான் என்ன செய்வேன்; தெரியாமல் உன்னிடம் வந்தகப்பட்டுக் கொண்டேன்; இனி நீ சொல்வதை யெல்லாம் கேட்டுத்தான்

தீரவேண்டும்; நீ எங்குச் செல்லவேண்டுமோ அங்குச் செல்; நானும் கூடவருகிறேன்," என்று சொல்லி எழுந்து நடந்தான். அவன் அப்படி நடக்கவே அரிச்சந்திரன் அந்தச் சுக்கிரனுடைய மனமிரங்கினதற்காக மகிழ்ச்சியடைந்து உடனே சந்திரமதியின் கையைப் பற்றிக்கொண்டு நடந்தான். சத்திய கீர்த்தி தேவதாசனைத் தூக்கிக்கொண்டு முன்னே நடந்தான். அவ்வாறு அவர்களெல்லோரும் புறப்பட்டு இருள் மிகுந்திருந்தபடியால் வழி தெரியாமல் தங்கள் கால்களாலே தடவித் தடவி வழியைத்தேடிக் கட்டைகள், முளைகள், வேர்கள் முதலியவைகள் அப்பாதங்களிற் பட்டு வேதனையை உண்டாக்கவும், நஞ்சைக் கக்குகின்ற பல பாம்புகளையும், வேறு சில விஷஜெந்துக்களையும் மிதித்துக்கொண்டு, மின்னல் வெளிச்சத்திலே இடையிடையில் முன்னே தோற்றும் இடத்தைக் கண்டு, தடியைக்கொண்டு முன்னே ஊன்றி நீரின் ஆழத்தைத் தெரிந்து நடந்து மேற்கூறிய கான்யாற்றிலிறங்கினார்கள். அப்படி யிறங்கிய அவர்கள் அந்த ஆற்றின் நீரோடு கலந்து செல்லும் சங்குகள் கால்களிற் கற்களைப்போன்று மோத, மேடுகளிலும், பள்ளங்களிலும், சேறுள்ள விடங்களிலும் காலிடறி விழுந்து பன்முறை ஜலத்தைக் குடித்து உடம்பும் வஸ்திரங்களும் சேறாகத் தட்டுண்டு தடுமாறித் தளர்ந்து இளைப்புடன் பெருமூச்சுவிட்டு வருந்தி மிருதுவாக அசைந்தசைந்து நடந்து மிக்க பிரயாசையுடன் சிறிது நேரத்திற்குள் அவ்வாற்றைக் கடந்து சிங்கங்களும் புலிகளும் கதறிக்கொண்டு திரியும் அவ்வாற்றின்கரைமேலேறினார்கள். அங்ஙனம் அவர்களெல்லோரும் நீரில் நீந்தி அவ்வாற்றைக் கடந்து கரையேறியவுடன் அரிச்சந்திரன் மனத்திலிருந்த பயத்தை நீக்கி, "இனி இங்கே தங்கியிருந்து விடிந்தபின் இவ்விடத்தை விட்டுச் செல்லலாம்," என்று கூறினான். அதன்மேல் அவர்கள் நனைந்த வஸ்திரங்களுடன் தலையிலிருந்து பாதம் வரையிலும் நீர் வழிந்தோட, உடல் நடுங்கி அவ்வாற்றங்கரையின் பக்கத்திலுள்ள ஒரு காட்டிற் சென்று தங்கினார்கள்.

அரிச்சந்திரனுக்கு வழியில் துன்பம் செய்யும்படி விசுவாமித்திரர் பூதங்களை அவனிடம் அனுப்புதல்.

மேற்கூறியபடி மரங்களடர்ந்து வளர்ந்து பசுமையாயிருக்கும் அந்தக் காட்டிலே அரிச்சந்திரன் முதலியோர் கஷ்டத்தோடு தங்கியிருக்குங் காலத்தில் மகா வஞ்சகராகிய அந்த விசுவாமித்திரமுனிவர் அரிச்சந்திரனுக்குத் துன்பஞ் செய்யும்படி அநேகம்பூதங்களையும்,பைசாசங்களையும் சிருஷ்டித்து அவ்விடத்திற் கனுப்பினார். அவைகளெல்லாம் அப்பொழுதே அரிச்சந்திரன் முதலியோர் தங்கியிருக்கும் காட்டில்வந்து கூடின. அவ்வாறு கூடின அவற்றுள் சிலபூதங்கள், அக்காட்டினிடமெல்லாம் ஆகாயமட்டும் வளர்ந்துயர்ந்து பயங்கரமான வடிவத்தோடு நின்றன; சில பூதங்கள், ஆகாயத்திலே மேகங்கள் நிறைந்தாற்போல கரிய நிறத்தோடு நிறைந்து விளங்கின; சில பூதங்கள், வெடித்த இரண்டு புண்கள்போலவும், இரண்டு சூரியர்கள்போலவும் பிரகாசிக்கின்ற கண்களோடு செறிந்து விளங்கின; சில பேய்கள், பின் வளைந்து தோன்றுகிற இளஞ்சந்திரனை நிகர்த்த கோரப் பற்களாலே இதழைக் கடித்துக்கொண்டு, அரிச்சந்திரன் முதலியவர்களைப் பார்த்து, "உங்களை இப்பொழுது கொன்று உதிரத்தைக் குடிப்போம்," என்று சொல்லிப் பயமுறுத்திப் பக்கங்களிலோடி மலைகளையெல்லாம் பிடுங்கியெறிந்தன; அப்பூதங்களின் தலைகளில் நெருங்கி யெழுந்து வளர்ந்துள்ள செம்மயிர்கள் மேகமண்டலத்தளவு முயர்ந்து அதற்கப்பாலுஞ்சென்று அண்டமுகட்டிலுந் தாவி நெருப்பைப்போன்று விளங்கின. இன்னுஞ் சில பூதங்கள்,அரிச்சந்திரனைச் சுட்டிக்காட்டி, "இந்த அரசனுடைய தசையை நாங்கள் தின்போம்," என்று கூறின; சில பூதங்கள், சத்தியகீர்த்தியைச் சுட்டிக்காட்டி, "நாங்கள் இந்த மந்திரியினுடைய மாமிசத்தைக் கடித்துத் தின்போம்," என்று முழங்கின; சில பூதங்கள், சுக்கிரனைச் சுட்டிக்காட்டி, "நாங்கள் இந்த வேதியனுடைய குடலைப் பிடுங்கித் தின்னுவோம்," என்று கூவின; சில பேய்கள், சந்திரமதியைச் சுட்டிக்காட்டி, "நாங்கள் இந்தப்

பெண்ணினுடைய மாமிசத்தைத் தின்போம்,” என்று கூறின; சில பைசாசங்கள் தேவதாசனைச் சுட்டிக்காட்டி, “இந்தச் சிறுவனுடைய தசை பல்லுக்கு மெல்லியதாயிருக்கும்; ஆதலால், இவனுடைய தசையை நாங்கள் மிகவும் பிரியத்தோடு தின்று ஏப்பமிடுவோம்,” என்றுரைத்தன. அவ்வாறு அவைகள் பற்பலவிதமான வார்த்தைகளைக் கூறி, மேலும் வீராவேசத்தோடு ஆர்ப்பரித்து, “நெருங்கிச்செல்லுங்கள்; இவர்களைக் கொல்லுங்கள்; இவர்களுடைய மாமிசங்களைப் பங்கிட்டு மென்று தின்னுங்கள்; உதிரத்தைப் பருகுங்கள்; சந்தோஷக் கூத்தாடுங்கள்,” என்று பயங்கரமான வார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டே பின்னும் முன்னும் நெருங்கி அரிச்சந்திரன் முதலியவர்களை வளைந்துகொண்டன.

அப்படி வளைந்துகொள்ளவே அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும், தேவதாசனும் பயந்து ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டு, “இச்சமயத்தில் நமக்குத் தருமமே துணை,” என்று அந்தத் தருமத்தையே மனதில் உறுதியாக நினைத்துக்கொண்டு நின்றார்கள். சத்தியகீர்த்தியும், “எல்லாம் சிவன் செயல்,” என்று மனம் நொந்து நின்றான். சுக்கிரனுக்கு இந்தப் பேய்கள் விசுவாமித்திரரால் அனுப்பப்பட்டவையென்பது தெரியுமாதலால் அவன் மனத்திற்குள் சிறிதும் அச்சங்கொள்ளாமல் வெளிக்குமாத்திரம் மிகவும் அச்சங் கொண்டவன்போன்று நடித்துத் துள்ளித் துடித்து அரிச்சந்திரனை நோக்கி, “அடா பாவி! என்னை வஞ்சனையாகக் கொல்லக் கருதி இந்தப் பேய்க்காட்டிற் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டாயே; இந்தப் பூதங்களெல்லாம் உங்களைப்பார்த்தபோது உங்களுடைய மாமிசங்களைத் தின்பதாகச் சொல்லி, என்னைப் பார்த்தபோது மாத்திரம் என்னுடைய குடலைப் பிடுங்கித் தின்பதாகக் கூறுகின்றனவே! அந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே என் காற்குலையெல்லாம் நடுங்குகின்றதே; நான் இனி என்ன செய்வேன்! நான் என்னுடைய தாய்க்கு ஒரேபிள்ளை; அடா வஞ்சகா! பிராமணன் பாவத்தை ஏற்றுக்கொண்டாயே; நான் முந்தியே உன்னோடு வாதாட்டே

னென்று கூறினேன்; என் வார்த்தைகளைச் சிறிதும் கேளாமல் ஏதேதோ சமாதானமான வார்த்தைகளைக் கூறி அழைத்துவந்து இந்த ஆபத்துக்குள்ளாக்கி விட்டாயே," என்று கதறினான். அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் அரிச்சந்திரன் மிகவும் விசனமுற்று, "சுவாமி! உமக்குமாத்திரம் இத்துன்பம் நேரவில்லை; எல்லோருக்குமே நேர்ந்திருக்கின்றது; அப்படியிருக்க, என்னைப் பாவியென்றும், வஞ்சனைக்காரனென்றும் இச்சமயம் நிந்தித்துப் பேசலாகாது; முதலில் நாங்கள் இந்தப் பேய்களுக்கு எங்களுடைய உயிரைப் பலிகொடுக்கிறோம்; எங்களுக்கு அபாயம் வந்தால் உமக்கும் வரும்; நாங்கள் உயிரோடிருக்கும்வரை உமக்கொன்றும் தீங்கேற்படமாட்டாது; நீர் பதறவேண்டாம்," என்று தைரியங் கூறி அதன்மேல், "இந்தப்பூதங்கள் விசுவாமித்திரராலேயே ஏவப்பட்டு வந்திருக்கலாம்; ஆதலால் இவற்றிற்குச் சமாதானமாகிய வார்த்தைகளைக் கூறுவோம்; அவற்றைக் கேட்டு இவை விலகிச்சென்றாலும் செல்லட்டும்; அல்லது கேட்காமல் நம்மைக் கொன்றாலும் கொல்லட்டும்," என்று தைரியங் கொண்டு, அந்தப் பூதங்களை நோக்கி, "பூதங்களே! நீங்கள் விசுவாமித்திரமுனிவர் கூறியபடியே எங்களைக் கொல்ல வந்திருக்கின்றீர்கள்; நாங்கள் உங்களுக்கு உயிர் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றோம்; உங்களை ஜெயிக்கலாமென்றாலோ எங்களிடத்தில் வில்லுமில்லை, அம்புகளுமில்லை, வாளுமில்லை, வேலுமில்லை; அப்படியிருக்க நீங்கள் ஏன் இன்னும் எங்களைக் கொல்லாமல் வீணாகப் பயங்கரமான வார்த்தைகளை மாத்திரம் கூறிக்கொண்டு நிற்கின்றீர்கள்? சீக்கிரம் எங்களைக் கொல்லுங்கள்; அப்படி எங்களை நீங்கள் கொன்றுவிடுவீர்களானால் எங்களுடைய துன்பமும் அடியோடு ஒழிந்துபோம்; உங்களுடைய பசியுந் தீரும்; தாமதிக்கவேண்டாம்; சமீபத்தில் வாருங்கள்," என்று தாழ்ந்து கூறினான். அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் பூதங்களெல்லாம், "விசுவாமித்திரமுனிவர் நம்மை அனுப்புங்காலத்தில் இம்மன்னனையும் மற்றவர்களையும் கொல்லும்படி நம்மிடம் சொல்லியனுப்பவில்லை;

இவர்களுக்குப் பயங்காட்டும்படிக்கே சொல்லியனுப்பினார். ஆதலால், இவ்வளவு கலக்கஞ் செய்தது போதும்," என்று கருதி உடனே அங்கு நில்லாமல் விலகிப்போயின.

அதன்மேல் சூரியன் தன்னுடைய குலத்திற் பிறந்தவனாகிய அரிச்சந்திரன் இரவிற்படுந் துன்பத்தை அகற்ற வருபவன் போன்று உயர்ந்த தேரின்மீதேறிக் கிழக்குத் திக்கில் உதயமானான்; அவ்வாறு சூரியன் உதயமாகவே இடைவிடாமற் சொரிந்துகொண்டிருந்த மழைத் தாரைகளும் ஓய்ந்தன; இருளும் நீங்கி எங்கும் வெளிச்சமாய்ச் சூரியப்பிரகாசம் பரவிற்று. அப்படி விடிந்தவுடன் அரிச்சந்திரன் முதலியோர் மனந்தெளிந்து அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுச்செழுமையான கனிகள் கிழங்குகள் முதலியவற்றை நடுவழியில் தின்றுகொண்டே இடையிலெதிர்ப்பட்ட மலைகளையெல்லாங் கடந்து அழகிய மலர்போலும் பாதங்கள் வருந்த நடந்து குளிர்ச்சி பொருந்திய கங்கையாற்றினருகேபோய்ச் சேர்ந்தார்கள். அப்படி அவர்கள் அங்குச் செல்லும்போது அந்தக் கங்கையாற்றின் அலைகளில் சிவந்த மணிகளும், முத்துக்களும் புரண்டுகொண்டிருந்தன; இன்னும் அவ்வாற்றின் கரைகளில் அகில் விருக்ஷங்களும், சந்தன விருக்ஷங்களும் செழிப்புற்று வளர்ந்து காற்றினாலசைந்துகொண்டிருந்தன; அக் கங்கை நீரின் அலைகளிற் றோன்றும் நுரைகளெல்லாம் மெல்லிய மலர்களைப்போன்று பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தன; அந் நுரைகளோடு கலந்து மிதந்து செல்லும் மலர்க்கொத்துகளில் வண்டுகள் பறந்து தேனைப் பருகும்பொருட்டு மொய்த்துக்கொண்டிருந்தன. இன்னும் அந்தக் கங்காஜலத்தினூடே துவாரமிடத்தக்க வயிரமணிகளும், வெண்மையான பற்களையுடைய நாகங்களிலிருந்து தோன்றின நாகரத்தினங்களும், தேனைப்போன்று விளங்குகின்ற புஷ்பராக மணிகளும் ஒளியை வீசிக்கொண்டிருந்தன; அந்தக் கங்கைக் கரையிலுள்ள மணற் குவியல்களிலெல்லாம் வேறு பலவகை இரத்தினங்களும், மதயானைகளினுடைய கொம்பிலிருந்து உண்டான மணிகளும், சங்குமணிகளும் நிறைந்து பிரகாச

த்தைத் வீசிக்கொண்டிருந்தன. இவையன்றி அக் கங்காஜலத்தி லுள்ள செந்தாமரைமலர்களிலும், அக்கங்கைக் கரையிலுள்ள புன்னை விருக்ஷங்களின் மலர்களிலும் வண்டுகள் நெருங் கித் தேனைப்பருகிக் களிப்புற்று முழங்கும் ஒலியானது அக் கங்கையின் அலை முழக்கத்தை அடங்கச் செய்துகொண் டிருந்தது; அந்தத் தெளிவான கங்கை நீரிலே பல பக்ஷிகள் முழுகிப்போய்த் தங்கள் சிறகுகளை யுலர்த்திக் கொள்ளும் பொருட்டு அந்தக் கங்கைக்கரைப் பக்கங்களிலுள்ள மணற் குவியல்களில் இடைவிடாமல் நெருங்கி அச்சிறகுகளை விரித் துக்கொண்டிருந்தன.

அவ்வாறு கங்கையானது பலவகைச் சிறப்புகளுடன் விளங்குவதைக் கண்டு, அரிச்சந்திரன், சந்திரமதியினுடைய மனக்கலக்கம் சிறிது தணியும்பொருட்டு அக் கங்கையைச் சார்ந்துள்ள அலங்காரங்களை யெல்லாம் அவளுக்குக் காட் டத் தொடங்கினவனாய், அவளை நோக்கி, "இந்திரவிற்க ளிரண்டைக் கொண்ட மூன்றாம்பிறைச் சந்திரன்போல இரண்டு புருவங்களுடன் விளங்கும் அழகிய நெற்றியை யுடைய பெண்மணி! இந்தத் தெளிவாகிய கங்கா ஜலத்திலே பல நீர்ச்சுழிகள் உன்னுடைய உந்தியைப் போன்று சுழிக்கும் விநோதத்தைப் பார்ப்பாயாக; முகத் தில் புள்ளிகளையுடைய யானைகள் இந்தக் கங்கா ஜலத் திலே விழுந்து அடியிலுள்ள இரத்தினங்களைக் கையி னால் வாரி வீசி மேலெறிய அவை சிதறி விழுந்தோற்றம் ஆகாயத்திலிருந்து நக்ஷத்திரங்கள் உதிர்வதுபோன் றிருக் கின்றது பார்; இந்தக் கங்கை யோரத்திலுள்ள மணற்சேற் றில் தன் பெட்டையைப் பிரிந்த ஓர் ஆணன்னமானது அங்கே யிருக்கின்ற வெண்டாமரைமலரைத் தன்னுடைய பெட்டையென்று நினைத்துச் சமீபத்திற் சென்று பார்த்து அஃதில்லாமையால் திகைக்கின்ற விநோதத்தைப் பார்; இந் தப் பரிசுத்தமான ஜலத்திலே சஞ்சரித்த பக்ஷிகள் நம்மைக் கண்டு மேலே பறந்து செல்லுந் தோற்றமானது, அவை, 'நமக்கு இந்தப் பூமியிலிடமில்லை; ஆகாயத்திலேயே

இடமிருக்கின்றது ; 'ஆகையால், அங்குச் செல்வோம்,' என்று கருதிப் புறப்படுவதுபோல் இருக்கின்றது பார்; இந்நீரிலிருந்து பிரியும் கால்வாய்கள் இந்தக் கங்கையாகிய பெண்ணுக்குக் கால்களாகவும், இங்குள்ள சங்குகள் கழுத்தாகவும், பவளங்கள் வாயாகவும், கயல்மீன்கள் கண்களாகவும், வெண்மையான மணற்குவியல்கள் கொங்கைகளாகவும், நூறுகோடிக் கணக்காய் விளங்குவதைப் பார்; இரண்டு கண்களையும், இரண்டிதழ்களையும், ஒரு கழுத்தையும், இரு பாதங்களையும், கொண்ட பார்வதிதேவி அவற்றால் பரமசிவனுக்கு மிக்க விருப்பத்தை யுண்டாக்கி அவன் மேனியிற் பாதியைப் பெற்றுக்கொண்டாள்; மேற்கூறியபடி நூறுகோடிக் கணக்கான அவயவங்களைக் கொண்ட இந்தக் கங்காதேவி அந்தச் சிவனுக்கு எவ்வளவு விருப்பத்தை யுண்டாக்குவாளென்பதை நீயே யோசித்துப் பார்," என்று கூறி இன்னும் அங்குள்ள மற்ற விநோதங்களையுங் காட்டி அவள் மனத்திலிருந்த விசனத்தை யகற்றிச் சிறிது மகிழ்ச்சியை யுண்டாக்கினான். அவ்வா றுண்டாக்கவே சந்திரமதி சற்று விசனத்தை மறந்து முகமலர்ச்சியடைந்து அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "என் பிராணநாத! உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பெண்களுக்கும் சில அவயவங்களேற்பட்டிருக்க கங்காதேவிக்குமாத்திரம் இவ்வாறு பல அவயவங்களேற்பட்டதற்குக் காரணமென்ன?" என்று வேடிக்கையாக வினவினாள். அதற்கு அரிச்சந்திரன், "பெண்மணி! உலகத்திற் சில பிள்ளைகளைமாத்திரம்பெற்றுவளர்க்கும்மற்றப்பெண்களுக்கு அவர்களுடைய நிலைமைக்குத் தக்க சில அவயவங்களேற்பட்டன; இந்தக் கங்காதேவியானவள் உலகத்திலுள்ள எல்லாவுயிர்களையும் காப்பாற்றக் கூடியவளாதலின் இவளுக்குப் பல அவயவங்களேற்பட்டன," என்று கூறினான். அதைக் கேட்டவுடன் சந்திரமதி அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "மன்னவர் பெருமானே! என் கேள்விக்குத் தகுதியான விடைகூறினீர்," என்று சொல்லி அவனுடைய புத்தி விசேஷத்தை மெச்சினாள்.

அதன்மேல் அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும், மற்றவர்களும் அந்தக் கங்கையி னருகேயுள்ள மற்ற விநோதங்களையும், பார்த்துக்கொண்டே போய் நல்ல துறையிலிறங்கி, "நாங்கள் செய்த தவப்பயனெல்லாம் இன்று வந்து கைகூடியது," என்று சொல்லி அக்கங்கையின் நீரிலே ஸ்நானஞ் செய்தார்கள். அவ்வாறு வேதசாஸ்திர விதிப்படி அவர்கள் ஸ்நானஞ் செய்த பிறகு, அத்துறையை விட்டு நீங்கி அந்த விரிவான நீரிலிறங்கி விரைவாக நடந்து அதனைக் கடந்து கரையேறி ஒரு சோலைக்குள்ளே போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அப்படி அவர்கள் அந்தச் சோலைக்குள்ளே போய்ச் சேர்ந்தவுடன் சூரியன் மேற்குக்கடலிற் போய் மறைந்தான். அங்ஙனஞ் சூரியன் மறைந்து இரவு வரவே எல்லோரும், "இவ்விடத்திலேயே தங்கியிருந்து விடிந்தபின் செல்லலாம்," என்று யோசித்து அன்றிரவு அவ்விடத்திலேயே தங்கினார்கள்.

அரிச்சந்திரன் கங்கையோரத்தில் தங்கியிருக்குங் காலத்தில் விசுவாமித்திரர் மிருகங்களை யனுப்பி அவனுக்குத் துன்பஞ் செய்தல்.

அப்படி அரிச்சந்திரன் முதலியோர் அந்தச் சோலையிலே தங்கி யிருக்கும்போது விசுவாமித்திரர் மேலும் அரிச்சந்திரனுக்குத் துன்பஞ் செய்யக் கருதி அநேகம் மிருகங்களைச் சிருஷ்டித்து அவைகளை நோக்கி, "நீங்கள் இந்த இரவிற் சென்று ஆர்ப்பரித்து அரிச்சந்திரனுக்குக் கலக்கத்தை யுண்டாக்குவீராக," என்று கட்டளையிட் டனுப்பினார். அவ்வாறனுப்பவே ஜெயம் பொருந்திய பல சிங்கங்களும், பெரிய புலிகளும், மலைகளைப்போன்ற மதயானைகளும், பன்றிகளும், கரடிகளும், மற்றுமுள்ள மிருகங்களும் அரிச்சந்திரன் தங்கியிருக்கும் அச் சோலையிலே வந்து கூடி எங்கும் நிறைந்தன. அப்படி நிறைந்த மாத்திரத்தில் அவற்றுள் சில யானைகள் மலைக ளதிரும்படி முழங்கித் துதிக்கையை வீசிக் கொம்புகளை நீட்டிக்கொண்டு அரிச்சந்திரன் முதலியவர்கள்மீது

பாயச் செல்வனபோன்று நெருங்கிச் சென்றன; சண்டை செய்யக்கூடிய புலிகளும், சிங்கங்களும், சிவந்த கண்களிலும் வாயிலும் நெருப்புச் சிதறக் கோபித்து நெருங்கின. அப்படி அந்த மிருகங்களெல்லாம் நெருங்கின தோற்றம் எப்படி யிருந்ததெனில், அரிச்சந்திரன் முன்னே வேட்டையாடுங்காலத்தில் தங்களுடைய இனங்களைக் கொன்றதற்காக அவை கோபங் கொண்டு, அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "நீ முன்னே எங்களுடைய இனங்களை யெல்லாம் கொன்றாய்; ஆகலால், அந்தப் பழியைத் தீர்ப்பதற்காக இப்போது உன்னைக் கொன்று உன்னுடைய உதிரத்தைக் குடிக்கிறோம்; மாமிசத்தையுந் தின்று பசிதணிகிறோம்," என்று சொல்லிச் சூழ்வதுபோன்றிருந்தது. அப்படி மிருகங்கள் வந்து சூழ்ந்ததைக் கண்டு அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும், சத்தியகீர்த்தியும், தேவதாசனும் அவற்றிற்குச் சிறிதும் அஞ்சாதவர்களாய், "நாம் இவ்வளவு துன்பங்களையும் அடைந்துகொண்டு உயிர் வாழ்வதைக் காட்டிலும் இவற்றால் இறந்துபோவது மிகவும் நலமாம்; ஆதலால், இவை நம்மைக் கொன்றாலுங் கொல்லட்டும்," என்று துணிவுகொண் டிருந்தார்கள். சுக்கிரன், அம் மிருகங்கள் விசுவாமித்திரரா லனுப்பப்பட்டவை யென்பதைத் தெரிந்தவனானபடியால் அவன் இயற்கையிலேயே பயமற்றவனா யிருந்தான். மேற்கூறியபடி அரிச்சந்திரன்முதலியோர் துணிவுகொண்டிருப்பதை அம்மிருகங்கள் தெரிந்து, "நாம் இவ்வளவு பயங்காட்டினது போதும்; நம்முடைய ஆர்ப்பரிப்பால் இவர்களுடைய மனம் சிறிதும் கலங்கவில்லை; ஆதலால், இனி நாம் பயமுறுத்துவதால் பயனில்லை," என்று கருதித் தாங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற காட்டிற்கேகி மறைந்தன.

நீதிவழுவாத அரிச்சந்திரன் முதலியவர்களுடைய குணங்களைத் தெரிந்து மேற்கூறியபடி பல ஜாதி மிருகங்களும் தாங்கள் சஞ்சரிக்கு மிடங்களுக்குப் போகவே அத்தருணத்தில் சுக்கிரன், விசுவாமித்திரர் தனக்குக் கூறியபடி சில உபாயங்களைச் செய்யக் கருதினவனாய்த் தனக்குள்,

இப்போது அரிச்சந்திரன் அளவற்ற துன்பங்களை யடைந்திருக்கின்றான்; அவற்றோடு சிறிதுநேரத்திற்கு முன் மிருகங்களாலும் கலக்கத்தை யடைந்திருக்கின்றான்; ஆதலால், இத்தருணத்தில் நாம் நலஞ்செய்வதாகச் சொல்லி ஏதேனுமொரு அநீதியைச் செய்யும்படி இவனிடம் தெரிவித்தால் இவன் அவ்வாறே செய்ய இணங்கினு மிணங்குவான்," என்று தீர்மானித்து உடனே அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "அரசனே! இதுவரை உனக்குப் பலவகைத் துன்பங்க ளேற்பட்டிருக்கின்றன; ஆயினும் இவையெல்லாம் மிகவும் அற்பமாம்; இனிமேல் உனக்கு வரப்போகுந் துன்பங்களோ அளவிடங் கூடாதவைகளாம்; அவற்றை உன்னால் சகித்தல் முடியாது; இந்தத் துன்பங்களெல்லாம் நீ சத்தியத்தைக் கைவிடமாட்டேனென்று பிடிவாதஞ் செய்வதாற்றானே வருகின்றன? அந்த வீணாகிய சத்தியத்தால் உனக்குத் துன்பமேயன்றி வேறொரு நற்பயனுமில்லை; என் துன்பத்திற் கேதுவாகிய இந்தப் பயனற்ற கொள்கையை யனுசரிக்கின்றாய்? வேண்டாம்; இதை விட்டுவிடு; இனிமேல் அளவற்ற துன்பங்கள் வருவதற்குள்ளாக நீ திரும்பி அயோத்திக்குச் சென்று விசுவாமித்திரருக்கு அரசாட்சியைக் கொடுக்கமாட்டேனென்று சொல்லி அவரைத் துரத்திவிட்டு உன் அரசாட்சியை நீயே பெற்றுக் கொண்டு சுகத்தோடு வாழக்கடவாய்; இப்படிச் செய்ய உனக்குச் சம்மதி யில்லாவிட்டாலும் 'விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பொருளை நான் கொடுக்கமாட்டேன்,' என்ற ஒரு வார்த்தையாவது கூறிவிடு; இந்த ஒரு வார்த்தை சொல்லும்பக்ஷத்தில் விசுவாமித்திரரே உன்னுடைய அரசாட்சியை உனக்குக் கொடுத்துவிடுவார்; அப்படி அவர் கொடுக்காவிடினும் நானே அதை வாங்கித்தருவேன்; அதில் எவ்வளவும் சந்தேகமில்லை; நீ வீணாய்ப் பிடிவாதத்தை விடமாட்டேனென்று சொல்கிறபடியினாலேயே விசுவாமித்திரரும் பிடிவாதத்தை விடாமலிருக்கின்றார்; நீ அதை விட்டுவிடுவாயானால் அவரும் விட்டு உன்னுடைய நாட்டை உன்னிடமே கொடுத்துவிடுவார்; கொடுப்பதாகச் சொன்ன

பொருளை இல்லையென்று ஒரு வார்த்தை சொல்லுவது உன்னைப் பொறுத்தது; அரசாட்சியை வாங்கிக் கொடுப்பது என்னைப் பொறுத்தது; நீ பொருள் இல்லையென்று ஒரு வார்த்தை சொல்வதுதான் தாமதம்; அப்படிச் சொல்வாயானால் சொன்ன அந்த நிமிஷமே அரசாட்சி உன்வசமாய்விடும்; ஒளி வீசுகின்ற வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய மன்னனே! நீயும், உன்னைச்சார்ந்தவர்களும் படுந் துன்பத்தைப் பார்த்து என் மனம் மிகவும் வேதனையடைகின்றது; உங்களுடைய பரிதாபமான நிலைமையைப் பார்த்துச் சகித்திருக்க என்னால் முடியவில்லை; என் வார்த்தையைத் தடை செய்யாதே; நான் சொன்னபடி ஒரு வார்த்தை கூறிவிட்டு இப்பொழுதே அயோத்திக்குத் திரும்பு; வீணே நீ துன்பப்படுகிறதுமன்றி என்னையும் என் துன்பப்படுத்துகின்றாய்'' என்று இதமாகக் கூறினான்.

சுக்கிரன் அவ்வாறு கூறிய வார்த்தைகளை அரிச்சந்திரன் கேட்டவுடன் மிகவும் விசனித்து அந்தச் சுக்கிரனை நோக்கி, "சுவாமி! இச்சமயத்தில் நல்ல வார்த்தைகளைக் கூறினீர்! எல்லாமுணர்ந்த அந்தணராகிய நீர் இவ்வாறு கூறலாமா? இன்னும் அளவற்ற துன்பங்கள் வருவதாயிருந்தாலும், நானும், என் மனைவியும், என் புத்திரனும், என்னுடைய மந்திரியும் இறந்துபோவதாயிருந்தாலும், நான் முன்னே மனமொப்பிக் கொடுத்ததை எப்பொழுதும் இல்லையென்று சொல்லமாட்டேன்; நீர் இனிமேல் இவ்வித வார்த்தைகளைக் கூறவேண்டாம்,'' என்று தடுத்துரைத்தான். அதற்குச் சுக்கிரன் அரசனை நோக்கி, "இடம்பமான குணத்தையுடைய அரிச்சந்திரா! நீ புத்தியில்லாமல் தற்புகழ்ச்சியை விரும்பி இவ்வாறு என் வார்த்தைகளைத் தடைசெய்கின்றாய்; நான் சொல்வது இப்போதுனக்குத் தெரியாது; பின்னை நீ அளவில்லாத துன்பங்களை யடையுங்காலத்தில் தெரியும்; நீ என்ன செய்வாய்; உன் தலைவிதி இப்படியிருக்கின்றது,'' என்று கூறினான். அந்த வார்த்தைகளையும் அரிச்சந்திரன் சிறிதேனும் மதித்தேற்றுக்கொள்ளவில்லை.

அப்படி அவர்கள் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் இருள் கழிந்து பொழுது புலர்ந்தது. அவ்வாறு விடிந்தவுடனே அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி முதலியவர்களையும், சுக்கிரனையும் அழைத்துக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு விரைவாக நடந்து அதற்கப்பால் ஆட்டுக்கூட்டங்கள் மிகுந்து மேய்கின்ற ஒரு முல்லை நிலத்திற் புகுந்து, சிறிது நேரத்திற்குள் அதனையுந் தாண்டி, அதற்கப்பாற் சென்று புலிகள் வாசஞ் செய்கின்ற குறிஞ்சிநிலத்திற் புகுந்து அதிலுள்ள பல மலைகளிலெல்லா மேறியிறங்கி அவற்றையுங் கடந்து பின்னர் கோபத்தைக் கொண்ட சிங்கங்களும், அச்சிங்கங்களால் அறையுண்டு செத்துக்கிடக்கின்ற யானைகளும், அந்த யானைகளின் கால்களாலே நசுங்கி யிறந்துகிடக்கின்ற புலிகளும், அந்தப் புலிகளாலே அறையப்பட் டிறந்து கிடக்கின்ற மான்களும் நெருங்கிய ஒரு காட்டிற்குள்ளே போனான். அவ்வாறு செல்லும்போது அக்காட்டில் சவ்வாது மணமும், கஸ்தூரி வாசனையும், அன்றலர்ந்த மலர்களையுடைய சோலையின் வாசனையும், சந்தனவிருக்ஷங்களின் மணமும், அகில்விருக்ஷங்களின் மணமும், தேன்வாசனையும், * பாம்புகள் மண்டல மிட்டு அடைகிடக்கின்ற ஸ்தானங்களின் மணமும், யானைமதநாற்றமும் ஒன்றாகக் கலந்து நிறைந்து மிகுந்த பரிமளம் வீசுவதனாலே அவை இன்ன இன்ன மணமென்று பகுத்தறியக் கூடாதவைகளா யிருந்தன; இன்னும் அங்கே நல்ல ஆபரணங்களையணிந்த அரம்பையர்களும், வித்தியாதரப் பெண்களும், வலிமை பொருந்திய தோள்களையுடைய தங்கள் நாயகரோடு சேர்ந்து விளையாடுங் காலத்தில் உதிர்ந்த கற்பகமலர்களும், அவர்கள் படுத்திருந்த தளிர்ப்படுக்கைகளும் சிற்சில விடங்களிற் றோன்றின.

"இத்தகைய விநோதங்களை யெல்லாம் அரிச்சந்திரன் முதலியவர்கள் பார்த்துக்கொண்டே நடந்து அக்காட்டையுங் கடந்து, இறாலினின்றும் உடைந்து சிந்துகிற தேனும்,

* அரவம் அடை கிடக்குமிடம் மாம்பழவாசனை வீசும்.

வண்டுகள் மொய்ப்பனவாகிய மலர்களினின்றும் வடிகிற தேனும் பெருகி அருவிபோலப் பாய்ந்து வெள்ளத்தோடு கலந்து சென்று இரண்டு பக்கத்துங் கரைகளின் ஓரங்களில் முத்துக்களை ஒதுக்கும் விசேஷத்தையுடைய சோணமாநதியினருகே போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அப்படி அவர்கள் போய்ச் சேர்ந்து அந்நதியின் வளப்பத்தை நோக்கியபோது அது மிகவுஞ் சிறப்புடையதாய்த் தோன்றியது; மதயானைகளிறங்கத்தக்க அந்த ஆற்றின் நீர்த்துறையிலே மலர்கிற தாமரைமலர்களினின்றும் வெளிப்பட்ட முத்துக்களும், பெரிய சிங்கங்களிறங்குந் துறையிலே சரிந்து கிடக்கும் சிவந்த பொன்மணலும், படத்தையுடைய பாம்புக ளிறங்குந் துறையிலே சிதறிக்கிடக்கும் நாகரத்தினங்களும் அந்த ஆற்றின் இருபுறங்களிலும் வெற்றிடமில்லாமல் நிறைந்து பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தன; இன்னும் அவ்வாற்றின் பக்கங்களில் பருத்த மணலையுடைய சேறும், அதன்மேல் ஊருகின்ற சங்குகளும், கரிய மணல்மேடுகளும், தெளிந்த நீரலையினால் மணிகளோடு சேர்த்து எக்கலிடப்பட்ட வெள்ளை மணற் குன்றுகளும், அவ்வாற்றி னீரினிடையே சந்தன விருக்ஷங்களின் வாசனையோடு தோன்றும் நீர்ச்சுழிகளும், அந்நீரிற் சஞ்சரிக்கும் அன்னங்களும், கொக்குகளும், குருகுகளும், நாரைகளும், சக்கரவாகப் பக்ஷிகளும், ஒன்றோடொன்று மாறுகொண்ட நீர்நாய்களும், முதலைக் கூட்டங்களும், நீர்க்காக்கைகளும், சம்பங்கோழிகளும், அவ்வாற்றங்கரையருகே மேய்கின்ற திரட்சியான புறாக்கூட்டங்களும் மிகுந்து அரிச்சந்திரன் முதலியவர்களுடைய கண்களுக்கு அழகாகத் தோன்றின. அவ்வாறு அழகாகத் தோன்றின அவ்விசேஷங்களை யெல்லாம் அரசன் பார்த்துக்கொண்டு மற்றவர்களுடனே பக்கங்களில் மேய்கிற காட்டெருமைகளின் மடியிளகி ஒழுகுகின்ற பாலுடனே கலந்து செல்லும் அவ்வாற்றின் நீரிலே யிறங்கி அதனைக் கடந்து வெள்ளை மணல் பரவிக்கிடக்கின்ற கரைமேலேறினான். அச்சமயத்தில் சூரியன் அஸ்தமித்துவிட்டபடியால் மேற்கூறியபடி கரை

யேறின அரிச்சந்திரன் அக்கரையிலிருந்த சோலையில் அன்றிரவு தன்னைச் சார்ந்தவர்களோடுடன் தங்கி விடிந்தபின்பு அவ்விடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டு வெவ்விய பல காடுகளையும், மலைகளையும் கடந்து சென்று பின்னர் யமுனையாற்றங்கரையைச் சார்ந்தான்.

அப்போது அந்த யமுனையானது பெருகி இரண்டு கரைகளின் பக்கங்களிலுள்ள பூமியை யிடித்து எவரும் இறங்கிச்செல்ல முடியாத வேகத்தோடு சென்றுகொண்டிருந்தது; அந்நதி அவ்வாறு சென்ற தோற்றம் எப்படி யிருந்ததெனில், பூமிதேவியை நோக்கி, "நீ உன்னை இதுவரை தாங்கிக்கொண்டிருந்த இந்த அரிச்சந்திரனை விட்டு நீங்கி ஒரு முனிவனுடனே கூடினாயே! இவ்வாறு கூடியதனால் உன்னுடைய கற்பு மிகவும் நன்றாயிருக்கின்றது!" என்று சொல்லிக் கோபித்து அவளை மோதிவிட்டு உடனே அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "நீ சீக்கிரத்திலே திரும்பிச் செல்வாயாக; இந்தப் பக்கம் போக உன்னை விடமாட்டேன்," என்று சொல்லித் தடுப்பதுபோன்றிருந்தது. இன்னும் அந்நதியானது அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "மன்னனே! நீ சேகரித்து வைத்திருந்த உன்னுடைய நல்ல பொருள்களையெல்லாம் விசுவாமித்திரனுக்குக் கொடுத்துவிட்டாய்; ஆதலால் உனக்கு, அவற்றிற்குப் பிரதியாக இப்பொருள்களை நான் தருகின்றேன்; சந்தோஷத்தோடு ஏற்றுக்கொள்வாயாக," என்று சொல்லிப் பொருள்களைக் குவிப்பதுபோல அழகிய சந்தன விருக்ஷங்களையும், அகில்விருக்ஷங்களையும், அளவில்லாத முத்துக்களையும், இரத்தினங்களையும், பொன்களையும் அலைகளால் வாரி யிறைத்து அரிச்சந்திரனுக்கு முன்னே குவித்துக்கொண்டிருந்தது. அந்நதி அவ்வாறு அலைகளால் ஒதுக்கி அரிச்சந்திரனுக்கு முன்னே எறிந்த சிவந்த இரத்தினங்களும், பொன்னும், அவன் விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுப்பதாக ஒப்புக்கொண்ட திரவியத்தைக் காட்டிலும் எட்டுப்பங்கு அதிகமாயிருந்தன. ஆயினும் அவ்விடம், தான் விசுவாமித்திருக்குத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்த பூமியின் எல்லைக்குட்பட்டிருந்தபடியால் அங்குத்

தனக்கு முன்னே நிறைந்த அப்பொருள்கள் கடன் கொடுத்தற்குதவா வென்று நினைத்து அரிச்சந்திரன் அவற்றைத் தள்ளிவிட்டான்.

யமுனையாற்றங்கரையில் விசுவாமித்திரர் சென்று அரிச்சந்திரனைச் சந்தித்தல்.

மேற்கூறியபடி வனங்கிறைந்த யமுனையாற்றங்கரையில் அரிச்சந்திரன் சேர்ந்தவுடன், அவனும், சந்திரமதியும், மற்றவர்களும் அந்நதியிலே யிறங்கி முழுகி ஸ்நானஞ் செய்தார்கள். அப்படி எல்லோரும் ஸ்நானஞ் செய்துகொண் டிருக்குந் தருணத்தில் விசுவாமித்திரமுனிவர் அரிச்சந்திரனைக் கண்டு சில தந்திரவார்த்தைகள் கூறவேண்டி அவ்விடத்திற்குச் சென்றார். அவ்வாறு சென்ற அவர், நாகரத்தினத்தை முகப்பாகப் பதித்த அரைப்பட்டிகை, மரவுரியைத் தரித்த இடையிலே பிரகாசிக்கவும், பிரணவத்தை நாவினாலே யுச்சரித்து உருவை யெண்ணுகிற விரல்களோடுடைய கையானது செவிப்புறத்தைச் சார்ந்து விளங்கவும், திருமுடிமேலே குராவப்பூவும், வெள்ளெருக்கம்பூவும், நொச்சிப்பூவும், அலரிப்பூவும், கொன்றைப்பூவும் சூட்டப்பெற்றுப் பன்னிறமாகத் தோன்றவும், இடையானது துவளவும், சுருண்டும் நீண்டும் அசைகின்ற சடைகள் குலையவும், அவ்வாறு குலையும் அச்சடாமுடி அடுக்கடுக் கிரட்டிக் கட்டுந்தோறும் அவிழ்ந்தவிழ்ந்து பூமியிலே விழுந்து புரளவும், நெடிதான வடவாமுகாக்கினியும், விண்ணுலகமும், மண்ணுலகமும் வெந்து தீயும்படி அடிக்கடி கோபத்தைக்கொண்டு விளங்கும் இரண்டு கண்களும் பிரகாசமாக விளங்கவும், தாம் கௌசிகராஜனா யிருந்த போது மோதிரங்களணிந்த கையிலே தருப்பை மோதிரங்களும் குடையும் விளங்கவும், மற்றொரு கையிலே கமண்டலம் விளங்கவும் விரைந்து நடந்து, முன்னே சுவை பொருந்திய நீர்பாயும் வளத்தைக்கொண்ட வயல்கள் சூழ்ந்த நாட்டையும், செல்வச் சிறப்பினையுடைய நகரத்தையும், அரசாட்சியையும், திரவியத்தையும் தமக்குத் தானமாகக் கொடுத்த

அரிச்சந்திரன் சமீபத்தை யடைந்து அவனுக் கெதிரில் நின்றார்.

கிருபைக் கடலாகிய அரிச்சந்திரன், அவ்வாறு கடுமையான வேகத்துடனே சென்று எதிரில் நின்ற விசுவாமித்திரரைக் கண்டு நடுங்கிப் பயந்து, "ஐயோ! முனிவர், கோபம் பொருந்திய முகத்துடனே வந்திருக்கின்றாரே; இவர் இப்படி வருவதற்குக் காரணம் யாதோ தெரியவில்லையே; அயோத்தியில் மண்டலீகர், மந்திரிகள், சேனைத்தலைவர்கள், குடிஜனங்கள் முதலியவர்கள் இவருக்கடங்காமல் விரோதமான காரியங்களைச் செய்தார்களோ; அப்படிச் செய்திருந்தால் அக்குற்றம் என்னைச் சார்ந்ததாகுமே; நான் என்செய்வேன்," என்று விசனமுற்று இரண்டு கண்களினும் கண்ணீர் வடிய உடனே எழுந்து சென்று அந்த விசுவாமித்திரருக்கு வணக்கஞ்செய்து அவருடைய இரண்டு பாதங்களையும் தன்னுடைய கரங்களாற் பிடித்துக்கொண்டு, "என்னுடைய குலதெய்வமே! நீர் இங்கு இவ்வளவு விரைவுகொண்டு வந்ததற்குக் காரணமியாது? என்னுடைய மந்திரி முதலானவர்கள் உமக்கடங்கி நடக்காமல் பெருங்குற்றத்தைச் செய்தார்களோ? நான் உமக்கு முன்னே கொடுத்த திரவியங்களில் ஏதேனும் சிலவற்றை மறைத்துவைத்துக் கொண்டதுண்டோ? அல்லது அயோத்தியில் அடிமையாளர்கள் உம்முடைய ஏவலைக் கேட்டு நடவாமல் உம்மை அவமதித்தார்களோ? உமக்கு நேர்ந்ததை இப்பொழுது இன்னதென்றுரைத்தருளவேண்டும்; உம்முடைய மனத்திற்கு விரோதமான செய்கை நிகழ்ந்திருந்தால் அதை இப்பொழுதே நிவர்த்தி செய்து உமக்குத் திருப்தியை உண்டாக்குகிறேன்; கிருபைசெய்து உமது மனத்திலுள்ளதைத் தெரிவிப்பீராக," என்று கூறினான். அவ்வாறு அரிச்சந்திரன் வணங்கிக் கூறவே விசுவாமித்திரர் அவனுடைய திருமுகத்தை நோக்கி, "அறிவிற்சிறந்த அரசனே! உன்னைச் சார்ந்தவர்களால் எனக்கொருகஷ்டமும் நேரவில்லை; உன்னாலும் துன்பம் நேரவில்லை; அன்றியும் நான் என்னுடைய கஷ்டத்தைத் தெரி

விக்க உன்னிடம் வாவில்லை; நான்வந்ததனாலே என்ன விளையு மோ என்று நீ பயங்கொள்ளவேண்டாம்; உனக்கு நன்மை செய்ய உத்தேசித்தே நான் இங்கு வந்தேன்; நீ மிகவும் தருமகுண முடையவன்; நான் சொன்னதை யெல்லாம் தட்டாமற் செய்தாய்; என் மனம்போல் நடந்தாய்; இவ்வாறு சற்குணம் பொருந்திய நீ இந்த வெவ்விய காடுகளிலும், பாலைவனங்களிலும், மலைகளிலும் வீந்து பலவிதமான துன் பங்களை யடைவது சரியன்று; நான் அயோத்தியி லிருக்கும் போது நீ அளவற்ற கஷ்டங்களை யடையக்கூடுமென்று நினைத்தேன்; அவ்வாறு நினைத்தவுடனே என் மனம் அனலி விட்ட மெழுகுபோல உருகிப்போயிற்று; அதனால் சிறிதும் தாமதிக்காமல் எப்படியாவது உன்னுடைய துன்பங்களை நீக்கி உனக்கு நன்மையைச் செய்யவேண்டுமென்று கருதி விரைவாக ஓடிவந்தேன்; இப்பொழுது நான் சொல்வதைத் தடை செய்யாமற் கேட்பாயாக; நீ வீணே என்னுடைய சில வார்த்தைகளைத் தட்டுவதனாலேயே இவ்விதக் கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன; நீ பிடிவாதஞ் செய்வதனால் நானும் உன்னை என்னுடைய வார்த்தைக் கிணங்கி நடக்கும்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று பிடிவாதஞ் செய்கின்றேன்; இல்லாவிட் டால் நான் அவ்வாறு செய்யும்படி உன்னை வற்புறுத்தமாட் டேன்; நாமிருவரும் வார்த்தையாடிக்கொண் டிருக்கும் போதே நீ, "சொன்ன வார்த்தை தவறமாட்டேன்," என்று கூறினாய்; அதனால், நீ சொன்ன வார்த்தை தவறும்படிச் செய்யவேண்டுமென்று எனக்கு வைராக்கிய மேற்பட்டுவிட் டது; எண்ணியதை விடாது நிறைவேற்றுவது முனிவர்க ளுடைய சுபாவமாதலால் நானும் அந்த வைராக்கியத்தை நிறைவேற்றவேண்டுமென்று உறுதிகொண் டிருக்கின்றேன்; ஆதலால், நீ எனக்குக் கொடுத்த நாட்டையும் நகரத்தையும், 'கொடுக்கவில்லை,' என்று ஒரு வார்த்தை கூறிவிடு; அத னால் என்னுடைய வைராக்கியம் நிறைவேறிப்போகும்; அப் படிச் சொல்வதனால் உனக்கொன்றும் குறைவில்லை; அத னால் நீ, நீதி தவறியவனாய்விடமாட்டாய்; எத்தனையோ சக்கர

வர்த்திகள் வேடிக்கையாகச் சில வார்த்தைகளைக் கூறிவிட்டுப் பின்னர் அவற்றைக் கூறவில்லையென்று சொல்லிவிடுகிறார்கள்; அவர்களைப்போல நீயும் இந்த வார்த்தையை வேடிக்கையாகச் சொல்லிவிடு; நாட்டைப் பெற்றுக்கொண்ட நானே இவ்வாறு கூறும்படி வற்புறுத்துவதால் நீ சந்தோஷமாக இந்த வார்த்தையைக் கூறலாம்; இதனால் எனக்கேற்படும் இலாப மொன்றுமில்லை; உனக்கேற்படும் நஷ்டமும் ஒன்றுமில்லை; இஃதொரு வேடிக்கையான விஷயம்; நான் விளையாட்டாகவே உன்னிடம் பல காரியங்களை யெல்லாம் நடத்தினேன்; இவற்றில் ஏதேனும் எனக்குப் பிரயோசன மிருக்கின்றதா வென்று நீயே யோசித்துப்பார்; எல்லாம் விளையாட்டுக் காரியங்களாகவே யிருப்பதால் நீயும் விளையாட்டாகக்கொடுத்த அரசாட்சியைக் கொடுக்கவில்லையென்று சொல்லிவிடு; இப்போதே அவற்றை மீண்டும் உன்னிடமே கொடுத்துவிடுகிறேன்; உடனே அயோத்திக்கு வந்து சுகமாக வாழக்கடவாய்; நீ மிகவும் புத்தியுடையவன்; உனக்கு நான் அதிகமாக ஒன்றும் சொல்லவேண்டியதில்லை; விரைவில் என் சொற்படியே செய்," என்று மிகவும் தந்திரமான வார்த்தைகளை இதமாகக் கூறினார்.

இந்த வார்த்தைகளை யெல்லாம் கேட்டவுடன் அரிச்சந்திரன் மிகுந்த மனவருத்தத்தோடு அந்த விசுவாமித்திரரை நோக்கி, "சுவாமி! சமயமறிந்து நல்ல வார்த்தைகளைக் கூறினீர்! நான் மிகவும் துன்பத்தை யடைந்திருப்பதால் அநீதியைச் செய்ய இணங்குவேனென் றெண்ணினீர்போலும்; என்னுடைய உயிரும், என்னைச் சார்ந்தவர்களுடைய உயிரும் அழிந்தாலும், எங்களுடைய உடம்பு பதைக்க எங்களை நரகத்திலே கொண்டுபோ யமிழ்த்தினாலும், முன்னே பிராமணர்க ளெல்லோரு மறியும்படி நான் மனமிசைந்து உமக்குக் கொடுத்த பொருள்களை மீண்டும் என்னுடைய வாக்கினால் இல்லையென்று சொல்லமாட்டேன்; உலகத்தில் பசியினால் வருந்தி வந்த பரதேசியினுடைய பாத்திரத்திலே முனமிட்டு அன்ன மிட்டவர் பின்னர் என்ன தரித்திரத்தை

யடைந்தாலும் தமக்கேற்பட்ட பசிக்கு அந்த அன்னத்தைத் தங்களுடைய கையா லெடுத் துண்பார்களா? ஒருநாளும் அவ்வாறு செய்யமாட்டார்கள்; அவர்களைப்போலவே, நீர் விரும்பிக் கேட்க மனமிசைந்து ஆரசாட்சியைக் கொடுத்த நான் பின்னர் என்ன தரித்திரத்தை யடைந்தபோதிலும் மீண்டும் அதனைப் பெற்றுக்கொள்ளச் சிறிதும் மனமிசையேன்; அப்படிச் செய்வேனாயின் பிச்சையிட்ட சோற்றை மீண்டும் கையா லெடுத் துண்டவனாவேன்; நீர் இந்தச் சமயத்தில் இவ்விதமான வார்த்தைகளைக் கூறுவது அழகன்று," என்று சொல்லி அவருடைய இரண்டு பாதங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு வணங்கினான். அவ்வாறு அவன் கூறியும் விசுவாமித்திரர் தம்முடைய கொள்கையை விடாமல் கோபம் பொருந்திய முகத்தோடு அரிச்சந்திரனை வெறுத்துப் பார்த்து, "திரிசங்கு மகனே! நான் எவ்வளவோ உன் விஷயத்தில் பரிந்துரைத்தும் என் வார்த்தைகளை மறுத்துப் பேசுகின்றாய், இதுவரை உனக்கு வந்திருக்கும் துன்பங்களோ மிகவும் சொற்பம்; இனி வரும் துன்பங்களோ அநேகமுண்டு; நீ செல்லு மிடங்களிலெல்லாம் பலவகையான மிருகங்கள், ஒரு சேர்க்கையாகிக் கூடிவந்து உன்னுடம்பையும், உன்னைச் சார்ந்தவர்களுடைய உடம்பையும் கிழித்து வருத்தஞ் செய்யும்; நீ இப்போது வந்திறங்கியிருக்கும் இந்த யமுனா நதிக்கரையிலேயே, சிப்புள் முதலிய பெரும் பறவைகளாலும், பல விலங்குகளாலும் இதைவிட்டுக் கடப்பதற்குள்ளாகவே எண்ணி லடங்காத் துன்பங்கள் நேரும்; இதன் பக்கத்திலுள்ள மலைகளிலும் அவ்வகைப் பிராணிகளே நிறைந்திருக்கின்றன; ஆதலால், அவ்விடங்களிலும் சகித்தற்கொண்ணாத் துன்பங்க ளுண்டாகும்; மேற்கூறியபடி இனிமேல் வரப்போகுந் துன்பங்கள் மிகவும் பயங்கரமானவைகளாயிருப்பதனாற்றான் உன்மீது நான் இரக்கங்கொண்டு இவ்வாறு கூறினேன்; நீ அந்த வார்த்தைகளை அலட்சியம் செய்துவிட்டாய்; அந்தோ பாவம்! சீ, என் மீறுக இத்தகைய கொடுந் துன்பங்களையெல்லாம் அடைந்துகொண்டு

இந்தக் கஷ்டமான வழியிற் செல்கின்றாய்; வேண்டாம்; நான் முன்னே கூறியபடி சொல்ல உனக்குச் சம்மதியில்லாவிட்டா லும் என்றால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட அந்த இரண்டு பெண் களையும் மணஞ் செய்துகொள்வதற்காவது இணங்கு; அந்த ஒரு காரியத்திற்கு நீ இசைந்தாலும் நான் அரசாட்சியைக் கொடுத்துவிடுகிறேன்; இப்பொழுதே நீ திரும்பிவந்து அர சாட்சியைப் பெற்றுக்கொண்டு அப்பெண்களுடன் சந்தோஷ மாகவாழலாம்," என்று கூறினார்.

விசுவாமித்திரர் மேலும் அவ்வாறு கபடமாகச் சொன்ன வார்த்தைகளை அரிச்சந்திரன் கேட்டு மீண்டும் ஆற்றொணாத் துயரமுடையவனாய் அவரை நோக்கி, "முனிசிரேஷ்டரே! தாம் முந்திக் கூறியவார்த்தைகளைக் காட்டிலும் இந்த வார்த் தைகள் மிகவும் விசேஷமுடையவைகளாயிருக்கின்றன; உலகத்தில் மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை ஆகிய மூன்றும் மனிதரை மயக்கிப் பிறவிக்கடலுள் அமிழ்த்தத்தக் கவைகள்; அவற்றுள்ளும் பெண்ணாசையாகிய காமமோ மிக வும் கொடியது; கண்ணும் தெரியவொட்டாமல் மயக்கக் கூடிய கொடிதாகிய அப்பெண் விருப்பானது ஒருவர் மனத் தைப் பற்றுமானால் அம்மனத்தில் வேறொரு எண்ணத்தை யும் தோற்றவிடாமல் அம்மனத்தைக் கலக்கி வருத்தி உயிரை யும் அழித்துப் பழியையு முண்டாக்கிவிடும்; இப்போது அத்தகைய பெண்ணாசையைக் கைக்கொண்டு அந்தப் பெண் களை விவாகஞ் செய்துகொள்ளும்படி நீர் சொல்கின்றீர்; இஃதெள்ளளவும் பொருந்தாத வார்த்தையாகும்; முந்தி யே இவ்விஷயத்தில் நான் அருவருப்புக்கொண்டு இதை மறுத்துக் கூறிவிட்டேன்; அப்படியிருந்தும் மீண்டும் மீண் டும் அதற்கிணங்கும்படி வற்புறுத்திக் கூறுவது அழகன்று; உண்ணத்தகாத ஒருவஸ்துவை உண்ணும்படி ஒருவரை மற் றொருவர் வற்புறுத்தி அவர் வாய்க்குச் சமீபத்திற் கொண்டு போகும்போதே அருவருப்புக்கொண்டு வாந்திசெய்த அவர் மீண்டும் அதனை வாங்கி விருப்பத்தோ டுண்பார்களோ? ஒரு போதும் உண்ணமாட்டார்கள்; அவர்களைப்போலவே நானும்

முந்தியே வெறுத்த. இவ்விஷயத்திற்கு மீண்டும் இணங்க மாட்டேன்; ஆதலால், நீர் வீணே என்னைக் கருவமுடையவ னென்றும், அடக்கமில்லாதவனென்றும் நிந்தித்து அடுத் தடுத்து இவ்விதமான வார்த்தைகளை என்னிடம் கூறுவதை விட்டுவிடும்," என்றுரைத்தான். அதைக்கேட்டுப் பின்னரும் விசுவாமித்திரர் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "மன்ன! நீ ஏதே தோ உன்புத்திக்குத் தோற்றியதையெல்லாம் கூறுகின்றாய்; என் சொற்களைத் தள்ளுகின்றாய்; உலகத்திலுள்ள அறிவுடை யவர்கள் கொடுக்குமிடத்தின் றகுதியை யுணர்ந்து தம் முடைய சக்திக்குத் தகுந்தபடி பிச்சையிடுவார்கள்; கொடுக் கத்தகாத விடத்தில் தம்முடைய சக்திக்கு மிஞ்சித் தானஞ் செய்யமாட்டார்கள்; செய்யுங் காரியங்களையும், 'இன்னது செய்தால் தீங்காகும்,' 'இன்னது செய்தால் நலமாகும்,' என்று ஆராய்ந்து அவற்றில் நலந்தரத்தக்கவைகளையே செய் வார்கள்; தீமை தரத்தக்கவைகளைச் செய்யமாட்டார்கள்; தம் வலியும் மாற்றான் வலியும் அறிந்து தமக்கு ஜெயமுண்டாகு மென்று தெரிந்தால் மாத்திரம் பகைவரோ டெதிர்ப்பார்கள்; அபஜெயமுண்டாவதாயிருந்தால் எதிர்க்கமாட்டார்கள்; இப் படி ஒவ்வொன்றையும் ஆராய்ந்து செய்யும் அறிவுடையார் க்கு ஒருநாளும் தீங்கு வாராது; ஆதலால், நீயும் ஆராய்ந்து காரியங்களை நடத்தவேண்டும்; நீ இப்போது செய்திருக் கும் காரியங்களெல்லாம் யோசனையின்றிச் செய்யப்பட்டவை கள்; உன் சக்திக்கு மிஞ்சிய காரியங்களையும் செய்திருக் கின்றாய்; 'தனக்கு மிஞ்சிய தானமில்லை,' 'தனக்குக் கண்டு தானம்,' என்ற பழமொழிகளின்படி உன் சௌகரியத்து க்கு வேண்டிய பொருள்களை வைத்துக்கொண்டு ஏதேனும் சிறிது பொருளையல்லவா நீ தானஞ் செய்யவேண்டும்? அப் படியின்றி உன் கையி லொன்றுமில்லாமல், எல்லாவற்றை யும் எனக்குக் கொடுத்துவிட்டாய்; இது மிகவும் அறிவீன மான காரியம்; ஆதலின், நீ செய்யத்தகாத காரியங்களைச் செய்தாவது உன் உரிமைகளையெல்லாம் மீண்டும் கைப்பற் றிக்கொள்வது உத்தமமான காரியமாகும்; இன்னும் என்

னுடைய பெண்களால் உனக்குச் சுகம் வருவதாயிருக்கும்; அவர்களை மணஞ் செய்துகொள்ளும் விஷயத்தில் அருவருப்புக்கொண்டு, அப்பணத்தையுந் தடை செய்கின்றாய்; இதுவும் மூடத்தனம்; உலகத்தில் எவரேனும் சுகத்தைக் கைவிடுவார்களோ? இஃது எவ்விதத்தாலும் நியாயமான காரியமாகமாட்டாது; இதனால் மிக்க சுகமே கிடைக்கும்; இதை நீ தடை செய்யாமல் ஏற்றுக்கொள்வதால் மிக்க புகழு முண்டாகும்; நீ இன்னும் நான் கூறிய இந்த வார்த்தைகளை யெல்லாம் நன்றாக ஆராய்ந்து மேற்கூறிய இரண்டு காரியங்களிலும் ஏதேனு மொன்றைச் செய்யத்துணி," என்று வேறு விதமான ஜாலங்கள் பொருந்திய உபதேச வார்த்தைகளைக் கூறினார்.

அவர் அவ்வாறு மாயாவிநோத வார்த்தைகளைக் கூறியும் அரிச்சந்திரன் அவருடைய பசப்பு வார்த்தைகளாகிய அவ்வலைக்குட் சிக்கிக்கொள்ளவில்லை. அதனால் அவன் மிகவும் பணிவோடு மீண்டும் விசுவாமித்திரரை நோக்கி, "தவசிரேஷ்டரே! நீர் இப்பொழுது கூறும் நியாயங்களெல்லாம் வேறொரு வழியைப்பற்றினவைகளா யிருக்கின்றன; இவற்றுள் சில நியாயமானவைகளா யிருப்பினும், மற்றவைகள் நீதிக்கு விரோதமானவைகளா யிருக்கின்றன; நீர் நன்மையான சில வார்த்தைகளையும், கெட்ட பல வார்த்தைகளையுங் கலந்துரைத்து என் மனத்தைக் கலக்குகின்றீர்; இவைகளெல்லாம் என் செவிக்கேறமாட்டா; இந்த வார்த்தைக ளெல்லாம் செய்யத்தகாத காரியங்களைச் செய்வோர் சமயத்துக்குத் தக்கபடி நியாயமாய்ச் சொல்லிக்கொள்ளும் வார்த்தைகள்; கட்குடியன், 'கள் உடம்புக்கு மிகவும் வலிமையைக் கொடுத்து அறிவை விருத்திசெய்து தைரியத்தை உண்டாக்கும்,' என்றும், கஞ்சாக்குடியன், 'கஞ்சாவானது பஞ்சவிஷயங்களையுமொடுக்கி ஒரு நிலைமையை யுண்டாக்கி ஆத்மஞானத்தைக் கொடுக்கத்தக்கது,' என்றும் கூறும் வார்த்தைகளோடு இவைகளும் சேர்ந்தவைகளாம்; இவற்றை அறிவுடையோர் எட்டுணையும் மதிக்கமாட்டார்கள்; நீரே விரும்பிக்

கேட்க நான் இராஜ்ஜிய முழுமையும் கொடுத்திருந்தால்மாத்திரம் அந்த என்சத்திக்குமிஞ்சி அறியாமையாற்செய்ததானமாகும்; அப்படி நான் அரசாட்சியைக் கொடுக்கவில்லை; நீர் நீசப் பெண்களை மணம்புரிந்து கொள்ளும்படி என்னை வற்புறுத்தினதற்காக நான், 'இராஜ்ஜியத்தையேனுங் கொடுத்துவிடுவேன், இக்காரியத்தைச் செய்யமாட்டேன்,' என்று கூறினேன்; நீர் அந்த வார்த்தையையே உறுதிப்படுத்தி அரசாட்சியைக் கொடுக்கும்படி கேட்டீர்; நான் என் வார்த்தைக்குப் பங்கம் வாராமல் அப்படியே அதனைக் கொடுத்துவிட்டேன்; ஆகலால், இது பயித்தியக்காரத்தனமாக என் கையிலொன்றுமில்லாதபடி கொடுத்ததானமாகாது; இதனைத் திரும்பப் பெற்றுக்கொள்ள நினைப்பது மிகுந்த அநீதியாகும்; இதன்றி நீசப்பெண்களை விவாகஞ் செய்து கொள்வதால் எவ்வித சுகமுமில்லை, கீர்த்தியுமில்லை; என்னை நீர் நெருப்பிலேபோட்டாலும், என் தேகத்தை வெட்டி இருபிளவுசெய்தாலும் மேற்கூறிய இரண்டு காரியங்களுக்கும் எப்பொழுதும் இணங்கமாட்டேன்; நான் உம்முடைய வார்த்தைகளைத் தடுத்துரைத்ததற்காக என்மீது கோபங்கொள்ளாமல் நீர் தயவுசெய்து போய்வரலாம்," என்று கூறி அவருடைய இரண்டு பாதங்களிலும் விழுந்து வணங்கினான். விசுவாமித்திரர் அவனுடைய மனவுறுதியைப்பற்றி ஆச்சரியங்கொண்டு, "ஆ! ஆ!! இவன் இப்போது மனந்தளரவில்லையே; இன்னும் தாங்கமுடியாத பல துன்பங்களைச் செய்தால்மாத்திரந்தான் இவன் நம்முடைய வழிக்குத் திரும்புவான்; இனி மிகுந்த துன்பங்களை இவனுக்குச் செய்யவேண்டும்," என்று தமக்குள் முடிவுசெய்துகொண்டு அதன்மேல் அரிச்சந்திரனை நோக்கி, மிகுந்த கோபத்தோடு கண்களில் நெருப்பெழ விழித்து, "வீண் பிடிவாதங்கொண்ட பைத்தியக்காரனே! உன்னுடைய வலிமையை நான் அறிகிறேன்; நீ என் சொல்லை இப்போது தடை செய்ததனால் பல கஷ்டங்களைப் பின்னர் அநுபவிப்பாய்; இனி நடக்கும் காரியங்களைத் தெரிந்து கொள்," என்று கூறி உறுமி மொறுமொறுத்துக்கொண்டு அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கிப் போய்விட்டார்.

அப்படி அந்த வஞ்சக நெஞ்சம் படைத்த விசுவாமித்திரர் கோபித்துக்கொண்டு அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கிப்போக வே அரிச்சந்திரன், "ஐயோ! இந்த முனிவர் வஞ்சனையால் இன்னும் என்ன தீங்குகள் வருமோ," என்று மனங் கலங்கிக் குளிர்ந்த தாமரைமலர்போன்ற முகம் வாடிப் பின்னர், "நாம் விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுத்த அரசாட்சியைத் திரும்பிப் பெற்றுக்கொள்ளுதலும், அந்த நீசப் பெண்களை மணஞ் செய்துகொள்ளுதலு மல்லாமல் வேறு என்ன வந்தாலும் யாதோ; இவ்விரண்டு காரியங்களையும் செய்வதைப் பார்க்கிலும் இனிமேல்வரும் எண்ணிலாத துன்பங்களைச் சகித்துக்கொள்ளுதல் நலமாம்," என்று மனந்தேறி யிருந்தான். அந்தருணத்தில் மேற்கூறியபடி நீங்கிச் சென்ற விசுவாமித்திரர், பக்கத்தில் நிறைந்த மலர்களோடு விளங்கிய ஒரு சோலையில் மறைந்து நின்றுகொண்டு, சப்திக்கின்ற வீரக்கழலை யணிந்த அரிச்சந்திரனுடனே தங்கியிருந்த வேதியனாகிய சுக்கிரன் தன்னிடத்திற்கு வரும்படி மனத்திற் சிந்தித்தார். அவ்வாறு சிந்தித்தவுடனே அவருடைய மனக் குறிப்பைச் சுக்கிரன் அறிந்து, அரிச்சந்திரனிடம், 'மலர்பறித்து வருகிறேன்,' என்று பொய்கூறிவிட்டு உடனே எழுந்து தந்திரமாக நடந்து விசுவாமித்திரரிருக்கும் சோலைக்குள்ளே புகுந்து அவர் சமீபத்தை யடைந்தான். அப்போது மிகுந்த கோபத்தையுடைய விசுவாமித்திரர் அந்தச் சுக்கிரனை அருகி லழைத்துக் கொல்லுங் குணத்திற் சிறந்த பச்சை நாவியைப் பாம்பின் விஷத்தோடு கலந்தாற்போல மகா வஞ்சனை பொருந்திய அவனுடைய மனத்திலே இன்னும் பல வஞ்சனைகள் பொருந்தும்படி அவனுக்கு அநேகம் தந்திரங்களை யெல்லாம் எடுத்துக் கூறி அரிச்சந்திரனுக்கு மேலும் அளவற்ற துன்பங்களைச் செய்து அவனை வருத்தும்படிச் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டுத் தம் மிருப்பிடத்திற்குப் போய்விட்டார். அதன்மேல் சுக்கிரன், தான்சொல்லி வந்ததற் கடையாளமாகச் சில மலர்களைப் பறித்துக்கொண்டு திரும்பி அரிச்சந்திரனிடம்போய்ச் சேர்ந்தான்.

அரிச்சந்திரன் செல்லும் வழியில் விசுவாமித்திரர் அக்கினியை யுண்டாக்கி அவனுக்குத் துன்பஞ்செய்தல்.

அதன்மேல் அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும், தேவதாசனும், சத்தியகீர்த்தியும், சுக்கிரனும் மேற்கூறிய பீமுனா நதியில் நீர்வற்றிய தருணமறிந்து இறங்கி அந்நதியைக் கடந்தப்பாற் போனார்கள். அப்படி அவர்கள் அந்நதியைக் கடந்து செல்லும்போது விசுவாமித்திரர் கோபித்து மேலும் அரிச்சந்திரனுக்குத் துன்பத்தைச் செய்ய நினைத்து உடனே அக்கினிபகவான் தமக்குமுன்னே வரவேண்டுமென்று சிந்தித்தார். அவ்வாறு தியானிக்கவே அக்கினிபகவான், பிராமண வடிவந் தரித்து உடனே விசுவாமித்திரருக்கு முன்னேவந்து அவரை நோக்கி, "அருமையான வேதப்பொருள்களைத் தெரிந்த தவசிரேஷ்டரே!. என்னை இச்சமயம் வரவழைத்ததற்குக் காரணமியாது? அதை விரைவில் தெரிவிக்கவேண்டும்," என்று கேட்டான். அதற்கு விசுவாமித்திரர் அக்கினி பகவானை நோக்கி, "அக்கினிதேவரே! நீர் என் சபதம் நிறைவேறும் பொருட்டாக அரிச்சந்திரன் செல்லும் வழியிற் சென்று எங்கும் மூண்டெரிந்து பரவி அவனை அப்பாற் செல்லவொட்டாமல் தடுத்து அவனையும் அவனைச் சார்ந்தவரையும் சுட்டு அவனுக்கு மிக்க துன்பத்தை யுண்டாக்க வேண்டும்," என்று கூறினார். அதைக் கேட்டவுடன் அக்கினி பகவான், விசுவாமித்திரரை நோக்கி, "முனிசிரேஷ்டரே! அரிச்சந்திரனோ மிகவும் நீதிபொருந்தியவன்; சந்திரமதியோ பதிவிரதா தருமத்திற் சிறந்தவள்; ஆகையால், நான் அவர்களை எவ்வாறு சுடுவேன்; என் வல்லமை அவர்களிடத்திற் செல்லாது; அவர்களை ஒருபோதும் சுடமாட்டேன்; அவர்கள் செல்லும் வழியில்மாத்திரம் பரவியெழுந்து அவர்களை அப்பாற் செல்லவொட்டாமற் சிறிது நேரந் தடுத்துத் துன்பஞ் செய்து பின்னர் விலகிவிடுகிறேன்," என்று சொன்னான். விசுவாமித்திரர் அப்படியே செய்யும்படி சொல்லியனுப்பினார்.

பின்னர் அக்கினிதேவன் விரைந்து சென்று அரிச்சந்திரன் செல்லும் வழியில் நெடுந்தூரத்திற் கப்பால், ஓரிடத்

தில் ஆகாயமட்டுங் சுவாலை விட்டெரிந்து குறுக்கே வீசா வித்துப் பாவி வழியை மறித்து எங்கும் நெருப்பு மயமாகச் செய்துகொண்டிருந்தான். அப்படி வழியில் எங்கும் நெருப்பு மூண்டெரிந்துகொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் அரிச்சந்திரன், தன்னைச் சார்ந்தவர்களோடு நடந்து பல காடு மலைகளையெல்லாம் கடந்து நெடுநேரஞ் சென்றபின் அவ்விடம் போய்ச் சேர்ந்து அதற்குச் சமீபத்திலிருந்த ஒரு மூங்கிற்காட்டில் நடந்து சென்றான். அங்ஙனஞ் செல்லும்போது மேற்கூறிய நெருப்பானது மிகுந்த நெருப்புப் பொறிகளுடனும், பெரியபுகைப் படர்ச்சியுடனும் அரிச்சந்திரனுக் கெதிரே தோற்றிற்று. அவ்வாறு அந் நெருப்பானது தோற்றவே அரிச்சந்திரனும், மற்றவர்களும் அதைக்கண்டு, 'யாது காரணத்தினால் இங்கே இவ்வாறு நெருப்பெரிகின்றது?' என்று நினைத்தார்கள். அப்படி நினைத்த சிறிது நேரத்திற்குள் அந்த நெருப்பு முன்னினும் அதிகமாகச் சுடர்விட்டெரிந்து வளர்ந்து ஆகாயத்தையளாவி அண்டமும் வெடிக்கும்படி மூழ்கிக் கோட்டைபோல் முன்னே நெருங்கி எங்கும் வளைந்து கொண்டது. அப்படி அந்நெருப்பானது வளைந்தசமயத்தில் கொழுந்துவிட்டெரிந்து நாலாபக்கங்களிலும் பயந்தோடும் மிருகங்களின்மீது தாவிப்பாவிய சுவாலைகள் எப்படித்தோன்றினவென்றால், அம்மிருகங்களைப் பிடித்தற்கு விரைந்து பின்றொடர்ந்து செல்வனபோன் றிருந்தன. அவ்வாறு பயங்கரமான சுவாலைகளுடனே நெருப்பானது வளைந்துகொள்ளவே அரிச்சந்திரன் சுக்கிரனை நோக்கி, "சுவாமி! இந்த நெருப்பைப் பார்க்கும்போது மிகுந்த பயங்கரமாயிருக்கின்றது; இஃது எக்காரணத்தால் இங்கே உண்டாகியிருக்கின்றது?" என்று வினவினான். அதைக் கேட்டவுடன் அந்த நெருப்பைப்போலவே வெப்பம் பொருந்திய நெஞ்சினை யுடையவனாகிய சுக்கிரன், தனக்கு அந்நெருப்பு விசுவாமித்திரரால் உண்டானதென்று தெரிந்திருந்தும் அவ்வுண்மையைக் கூறாமல் மேலும் பயங்கரமான வார்த்தைகளைக் கூறி அரிச்சந்திரனுக்கு மிகுந்த கலக்கத்தை யுண்டாக்கவேண்டுமென்று

கருதி உடனே அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "மன்னனே! அண்டமுகட்டை யளாவிப் பொங்கியெழுந்திருக்கின்ற இந்நெருப்பானது அடங்காப் பசிகொண்டெழுந்திருக்கின்றது; இஃது இப்போது அரசர்குலத்திற் பிறந்த ஒருவரை உண்டால் மாத்திரம் தணியும்; வேறு எந்த வகையாலும் அடங்காது; இன்னும் சிறிதுநேரம் வரை இந்நெருப்பானது தணியாதிருக்குமானால் நாமெல்லோருமே அழிந்துபோவோம்; ஐயோ! நீங்கள் போவதுமல்லாமல் வீணே பிராமணனாகிய நானும் தொலையப்போகின்றேன்; இதற்காகத்தான் நான் முந்தியே உன்னோடு வரமாட்டேனென்று கூறினேன்; நீ என் சொல்லைக் கேளாமல் என்னைக் கட்டாயப்படுத்தி அழைத்துக்கொண்டுவந்து இந்தப்பெருநெருப்பின் முன்னே விட்டுவிட்டாய்; என் பாவம் வீணே போகாது; இதனால் நீ மீளாநரகிற் காளாவாய்," என்று துடிதுடித்துக் கூறிக் கதறினான்.

சுக்கிரன் அவ்வாறு கூறியதைக் கேட்டவுடன் அரிச்சந்திரன் ஆறுதலடைந்து சுக்கிரனை நோக்கி, "அந்தணரே! நீர் எதற்கு மஞ்சவேண்டாம்; நானிருக்கும்போது உமக்கோரபாயமும் வராது; அரசர்குலத்திற் பிறந்த ஒருவரைப் புசித்தால் இந்த அக்கினி தணிந்துவிடுமென்று நீரே கூறினீர்; ஆதலால், நான் இச்சமயம் இந்த நெருப்பிற் கிரையாகி இதன் உக்கிரத்தைத் தணித்து உம்மைக்காப்பாற்றுகிறேன்," என்று அவனுக்குத் தேறுதல் கூறிப் பின்னர் சந்திரமதியையும், லோகிதாசனையும், சத்தியகீர்த்தியையும் நோக்கி, "அரசர் குலத்திற் பிறந்த ஒருவரைப் புசித்தால் இந்த நெருப்பு வேகமொடுங்கிவிடுமென்று இந்த அந்தணர் கூறுகின்றார்; ஆதலால், நான் இதற்கிரையாகி இதன் வேகத்தைத் தணிக்கின்றேன்; நீங்கள் உயிர் பிழைத்துப்போய் விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய திரவியத்தை எந்த வழியினாலாவது தேடி இந்த அந்தணர்வசம் கொடுத்துவிடுங்கள்; இவ்வாறு நான் உயிர்கொடுக்கத் துணியாவிட்டால் எல்லோரும் அழிந்து போவதற் கேதுவுண்டாகும்; அப்படி எல்

லோரு மழிந்தால் எனக்கு மிக்க பழி யுண்டாவதுமன்றி விசுவாமித்திரருக்குச் சொன்ன வாக்குப்படி அவருடைய கடனுந் தீராது; ஆதலால் நான் இப்பொழுது நெருப்பில் விழுவதே உத்தமமான காரியமாகும்; நீங்கள் என்பொருட்டுக் கவலைப்படவேண்டாம்," என்று சொல்லிக் கண்களிலே நீர் தாரைதாரையாக ஒழுக அந் நெருப்பிற் கெதிரே சென்றான். அவன் அவ்வாறு செல்வதைக் கண்டவுடன் சத்தியகீர்த்தி யென்னும் மந்திரி இடிவிழுந்த மரம்போற் படிமேற்சாய்ந்து கதறிக் கண்ணீர்விட்டழுது அவனுடைய இரண்டு பாதங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு, "மன்னர் பெருமானே! என்ன காரியஞ் செய்யத் துணிந்தீர்; அடியேனிருக்கும்போது தாம் உயிரிழப்பது தகுதியாமா? நீர் இறந்துவிட்டால் என் அன்னையாகிய சந்திரமதியும் தேவதாசனும், நானும் எவ்வாறு உயிர்வைத்திருப்போம்; ஒன்றுக்கு முதவாத யானிறந்து நீர் இருந்தால் எல்லோரையும் காப்பாற்றுவீர்; எங்களைவிட்டு நீர் உயிர்விட்டால் என்னையும், உம்முடைய மனைவியையும், மைந்தனையும் காப்பாற்றுவாரியாவர்? நீர் நெருப்பிற் பாயவேண்டாம்; நில்லும்! நில்லும்!! நான் இதிற் பாய்ந்து உயிர் விடுகின்றேன்," என்று கூறி அந் நெருப்பிற் கெதிரே சென்றான். அப்போது அரிச்சந்திரன் சத்தியகீர்த்தியினுடைய விசுவாசத்தைப் பார்த்து மேலும் அதிகமாகக் கண்ணீர் வடித்து விரைந்து சென்று அவனுடைய கையைப்பற்றி அவனை மார்போ டணைத்துக் கொண்டு தேம்பித் தேம்பி யழுது, "மந்திரி! உன்னைப் போல் என்மீது அன்புடையவர் உலகத்தில் ஒருவருமிலர்; முன்னே எல்லாச் சுகங்களையு மிழந்து காடுகளிலும் மலைகளிலும் கஷ்டப்பட்டு என்னுடன் தொடர்ந்து வந்தாய்; இப்பொழுதோ எனக்காக உயிர் கொடுக்கவுந் துணிந்தாய்; உன்னை நான் எம்மையினும் மறவேன்; நீ உனக்கு என்மீதேற்பட்ட அன்பினால் இவ்வாறு உயிரிழக்கத் துணிகின்றாய்; ஆயினும், எனக்காக நீ இறப்பது தகாது; அன்றியும், இந்த அக்கினியானது அரசர்குலத்திற் பிறந்த ஒருவனை

உண்டால்மாத்திரம் தணியுமென்று இவ்வேதியர் கூறினார்; ஆதலின், நான் இதற்கிணையானால் மாத்திரந்தான் இது தணியும்; நீ இணையாவதால் தணியமாட்டாது; நீ என்னுடைய சாவைப் பார்த்தற்கு மனஞ்சகியாமல் எனக்கு முன்னே இறந்துவிட்டாலும் நானும் இறந்துதான் தீரவேண்டும்; அப்படி இருவரும் இறந்துவிடுவோமானால் இவர்களை ஏதேனுமோரூரில் கொண்டுவிற்பச் சேர்த்தற்குத் துணையான மனிதனொருவருமில்லை; ஏதேனுமோருபாயத்தைச் செய்து விசுவாமித்திரருடைய கடனைத் தீர்ப்பதற்கும் தக்க மனிதருமில்லை; ஆதலால், நீ நெருப்பில் விழவேண்டாம்,'' என்று சொல்லித் தடுத்தான்.

அப்படி அரிச்சந்திரனும் சத்தியகீர்த்தியும் ஒருவர்க்கொருவர் சமாதானங்கூறி மிகுந்த வியாகுலமுற்று நிற்குந் தருணத்தில் இலக்குமிபோன்ற அழகும், அருந்ததிபோன்ற கற்புமுள்ள சந்திரமதியானவள் அவ்விருவருக்கும் முன்னே சென்று அரிச்சந்திரன் முகத்தை நோக்கி, ''என் பிராணநாயகரே! அடியாளாகிய யானிருக்கும்போது தாங்களும், சத்தியகீர்த்தியும் எதற்காக உயிர்விடவேண்டும்? புருஷர்க்கு ஆபத்துவருங்காலத்தில் அவர் பொருட்டாகத் தாங்கள் உயிர்விடுதலும், புருஷர் வாழுங்காலத்தில் அவரோடு சேர்ந்து தாமும் வாழுதலும் கற்புடைய மங்கையருக்குரிய குணங்களாம்; ஆதலால், ஒன்றுக்கு முதவாத பெண்பாலாகிய நான் இப்பொழுது இந்த அக்கினியில் வீழ்கின்றேன்; நான் பதிவிரதாதர்மத்திற் சிறந்தவளாதலின் இந்த அக்கினி என்னைக் கொல்லமாட்டாது; ஒருவாறு நியாயமில்லாமல் இஃது என்னைக் கொன்றாலுங் கொல்லட்டும்; அதனால் பாதகமொன்றுமில்லை; எனக்கும் உமக்கும் மிக்ககீர்த்தியும் நற்பதவியு முண்டாம்; நீர் என்பொருட்டு மனங்கலங்காதிருப்பீராக,'' என்று சொல்லிப் பின்னர் சத்தியகீர்த்தியை நோக்கி, ''மதியிற்சிறந்த மந்திரியே! நீ லோகிதாசனை விட்டுவிடாமற் காத்துக்கொள்; நான் இந் நெருப்பிற் பாய்கின்றேன்; தைரியத்தை விடாதே; என் சொல்லைத் தடைசெய்

யாதே,'' என்று சொல்லிவிட்டு உடனே பயங்கரமான அந் நெருப்பினருகே சென்றாள். அப்பொழுது அரிச்சந்திரன், சந்திரமதியின் கற்பின் மகிமையால் அந் நெருப்பானது அவளை எரிக்கமாட்டாதென்பதை அறிந்திருந்தும், 'என்ன விளையுமோ,' என்று சந்தேகித்தும் அவளைத் தடுக்கவுங் கூடாமல், விட்டுவிடுவதற்கும் மனமிசையாமல் இருதலைக் கொள்ளியி லகப்பட்ட எறும்புபோல மனங்கலங்கிப் பிரமைகொண்டவன்போன்று ஒன்றுஞ் செய்யாமல் மௌனமாகி நின்றான். சத்தியகீர்த்தியும் அரசனைத் தடுத்தபடியே மௌனமுற்று நின்றான். அச்சமயத்தில் தேவதாசன் தன் தாயாகிய சந்திரமதி மேற்கூறியபடி நெருப்பில் விழப்போவதை யுணர்ந்து அலறியழுதுகொண்டோடி அவளுடைய பாதங்களிலே விழுந்து, ''தாயே! நீயும், என் தந்தையும் உங்களுக்குத் துன்பம்வந்த காலத்தில் உதவியாய் அத்துன்பத்தை நீக்குதற்கன்றோ என்னைப் பெற்றீர்கள்; அப்படியிருக்க இச்சமயத்தில் நீ யிறக்க நான் உயிர்வைத்துக்கொண் டிருப்பது தகுதியன்று; நீ நெருப்பிற் பாயவேண்டாம்; பூர்வகர்மானுசாரத்தால் இந் நெருப்பில்வீழ்ந் திறக்கவேண்டிய விதி எனக்கேற்பட்டிருக்கின்றது; ஆதலால், நான் இதில் வீழ்ந்திறக்கின்றேன்; நீயும், என் தந்தையும், சத்தியகீர்த்தியும் பிழைத்திருந்து விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடனைக் கொடுத்துத் தீர்த்து நற்புகழை யடைவீராக,'' என்று கூறி அவளைத் தடுத்தான். அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே சந்திரமதி, அப்புத்திரனை வாரியெடுத்து மார்போடணைத்து உச்சிமோந்து அவனுடைய கண்ணீரைத் துடைத்து அவன் திருமுகத்தை நோக்கி, ''அப்பனே! என்குலம் விளங்கவந்த கோமானே! இன்னமும் உன் சிவந்த வாயினின்றும் பற்கள் விழவில்லை; நீ குடித்தபாலும் மறக்காதிருக்கின்றாய்; இன்னும் உனக்கு மழலைச்சொல்லும் மாறவில்லை; இத்தகைய இளம் பருவத்திலேயே உனக்கு இந்தப் பேரறிவு எப்படியடா வந்தது கண்மணி! இந்தத்துணிவும் எங்கிருந்து வந்ததடா என் செல்வனே,'' என்று கைகளாலே முகத்தி லடித்

துக்கொண்டு கண்களில் அருவிபோல் நீரொழுகக் கதறியழுது பின்னர் தன் மனத்தைத் தானே தேற்றிக்கொண்டு மீண்டும் அப்புதல்வனை நோக்கி, "என்னுடைய தவப்பயனாலே தோன்றிய புத்திரனே! நான் இந்த நெருப்பில் வீழ்வதால் இறந்துவிடுவேனென்று நினைத்து நீ மனங் கலங்காதே; நாம் எவருக்கேனும் வஞ்சனை செய்திருந்தாலன்றோ இந்நெருப்பு என்னைக் கொல்லும்; நாம் எவருக்குத் தீங்கு செய்தோம்? எவர் குடியைக் கெடுத்தோம்? ஒருநாளும் ஒரு குற்றமும் செய்ததில்லை; நானும் கற்பில் எள்ளளவுந் தவறினதில்லை; ஆதலால், என்னை இது கொல்லமாட்டாது; நான் ஏதேனும் கற்பில் தவறியிருந்தால் இது என்னைக் கொல்லட்டும்; நீ எதற்குமஞ்சாதே; விலகி அப்பாற்போய்நில்," என்று சொல்லி அவனைக் கீழேவிட்டாள். அதன்மேல் தேவதாசன் சந்திரமதியினுடைய வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைத்து மனந்தேறிப் பக்கத்தில் விலகி நின்றான்.

பின்னர் சந்திரமதி விரைவாக நடந்து அந்த அக்கினிக்குச் சமீபத்திற் போய் நின்று அந்நெருப்பை நோக்கி, "புண்ணியம் நிறைந்த யாகங்களில் முதன்மைபெற்று விளங்கும் அக்கினியே! மகா நீதிபொருந்திய அழற்கடவுளே! நாங்கள் வேதநெறியைக் கடந்து நடந்திருந்தாலும், எங்களிடம் வந்த விருந்தினரை உபசரிக்காமல் இகழ்ந்திருந்தாலும், நீதிவழியே அரசு செலுத்தாமல் அநீதியாக நடந்திருந்தாலும், பெரியோரை இகழ்ந்திருந்தாலும், என் கணவர் பிறர் மனையாளை யிச்சித்திருந்தாலும், நான் வேறு புருஷனை எண்ணியிருந்தாலும், இன்னும் எவ்வகைத் தீங்குகள் செய்திருந்தாலும் நீ இப்பொழுது என்னைக் கொல்லக்கடவாய்; அவ்வாறின்றி நாங்கள் நீதியாக நடந்திருப்போமானால் நீ உன்னுடைய உக்கிர மொடுங்கிக் குளிர்ந்து தணிந்துபோகக் கடவாய்," என்று சொல்லி மிகுந்த தைரியத்தோடு தன் கணவனுடைய பாதங்களைச் சிந்தித்துக்கொண்டு அந்நெருப்பிற் பாய்ந்தாள். அவ்வாறு பாய்ந்தமாத்திரத்திலே எல்லோரும் அதிசயிக்கும்படி அந்நெருப்பானது, "மதுரமான

யார்த்தைகளையுடைய இந்தச் சந்திரமதியின் கற்பென்னும் பெரிய நெருப்பானது என்னைச் சுட்டெரித்துவிடும்," என்று சொல்லிப்பயந்து மறைவதுபோல் உடனே சுவாலையொடுங்கி உக்கிரந் தணிந்து, பயங்கரமான முழக்கமும் மாறி உதய காலத்துச் சூரியனைக் கண்ட இருள் நீங்குவதுபோல ஆறி மறைந்துபோயிற்று. உடனே அந்நெருப்புப் பற்றியெரிந்த அந்த மூங்கிற்காடெங்கும் நிறைந்திருந்த சாம்பலும் கரியும் மறைந்து பல தாமரைக் குளங்களுண்டாகி அவற்றில் வெண்டாமரைமலர்களும், குமுதமலர்களும், நீலோற்பலமலர்களும், செந்தாமரைமலர்களும் மலர்ந்து மிகுந்த பரிமளத்தை வீசிக் கொண்டு விளங்கின. அவ்வாறு அங்கெரிந்துகொண்டிருந்த நெருப்படங்கி அவ்விடத்தில் பல தாமரைத்தடாகங்களுண்டாகிய விசேஷத்தைக் கண்டு அரிச்சந்திரன் முதலியோர் மனக்கலக்கந் தீர்ந்து, ஆச்சரிய மடைந்து, பேருவகைக்கடலுள் மூழ்கிச் சந்திரமதியினுடைய கற்பின் உயர்வைப் பலவாறு புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

அதன்மேல் அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும், தேவதாசனும், சத்தியகீர்த்தியும், சுக்கிரனும் அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கிச் சிறிது தூரம் நடந்து அதற்கப்பால், நீரலைகளால் ஓரங்களிற் படிந்திருக்கும் வண்டற்பூமியில் மூதத்துக்களை ஒதுக்கும் வாரணவாசியின் சமீபத்திற்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அவ்வாறு சேர்ந்தவுடன் அரிச்சந்திரன் மற்றவர்களுடனே அந்த வாரணவாசியின் அழகிய தீர்த்தத்துறையிலே யிறங்கி வேதவிதிப்படி அங்குத் தீர்த்தமாடி அதைக் கடந்தப்பாற் சென்று சந்திரமதியும், புத்திரனும், சத்தியகீர்த்தியும், சுக்கிரனும் பின்னே தொடர்ந்துவரக் காசிநகரின் பக்கத்திலேயுள்ள நல்ல வளம் பொருந்திய நாட்டைச் சேர்ந்தான்.

௭ நகர்நீங்கிய காண்டம் முற்றுப்பெற்றது.

காசி காண்டம்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

"மாவெலா மளிகள் பாட மகிழ்ந்துநல் வாச மன்னும்
பூவெலாஞ் செழுந்தே னல்கப் பூவையுங் கிளியு மோதும்
பாவெலா முருகக் கேட்டுப் பலகனிப் பரிசி லீக்குங்
காவெலாந் தலைப ணைக்குங் காசிநாட் டியல்பு சொல்வாம்."

மருதநிலத்தின் ஒரு பக்கத்திற் சோலைகள் சூழ்ந்த வயல்களின் ஓரங்களிலெல்லாம் வண்டுகள் நெருங்கி இசையைப் பாட, அச்சோலையின் தருக்களிலுள்ள மலர்களெல்லாம் அப்பாடலுக்கு மகிழ்ந்து சன்மான மளிப்பதுபோல அந்த வண்டுகளுக்கு நல்ல வாசனை பொருந்திய தேனைப் பருகுமாறு கொடுக்க, மற்றொரு பக்கத்திற் சோலைகளிற் றங்கியிருக்கும் நாகணவாய்ப்புட்களும், கிளிகளும் பாடுகின்ற பாடல்களையெல்லாம் மன முருகக் கேட்டு அச்சோலைகளெல்லாம் அப்பாடல்களுக்குக் கொடை கொடுத்துச் சிரக்கம்பம் செய்வதுபோல அந்த நாகணவாய்ப்புட்களுக்கும், கிளிகளுக்கும் பல கனிகளாகிய பரிசிலைக் கொடுத்துக் காற்றினா லாடித் தலைபணைக்கும் சிறப்புவாய்ந்ததும், மேற்கூறிய படி அரிச்சந்திரன் போய்ச் சேர்ந்ததுமாகிய காசிநாட்டின் இயல்பைச் சிறிது கூறுவாம்:

மேற்கூறியபடி அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும், மற்றவர்களும் காசிநாட்டை யணுகி நடக்கின்ற காலத்தில் மருத நிலத்திலுள்ள தடாகங்கள் செந்தாமரைமலரையும், நீலோற்பல மலர்களையும், செவ்வல்லி மலர்களையும் தோற்றுவித்துக் கொண்டு விளங்கின; அவற்றைப்போலவே சந்திரமதியினுடைய முகமும் தன்னுடைய வடிவமான தாமரைமலரையும், கண்களாகிய நீலோற்பல மலர்களையும், இதழாகிய செவ்வல்லிமலரையும் விளக்கிக் காட்டிக்கொண்டிருந்தது; அதனால் குளங்களில் மலர்ந்த தாமரைமலர் முதலியவற்றிலுள்ள தேனைப் பருகுதற்கு அவற்றிற்போய் நெருங்கும் வண்டுகள்

சந்திரமதியினுடைய முகத்தைக் கண்டு அதற்கும் குளங்களுக்கும் பேதம் தோற்றாதபடியால் அதனையும் குளமென்று நினைத்து அதன் சமீபத்தில் நெருங்கிக் கண்கள் முதலிய அவயவங்களிற் சார்ந்து அவை அம்மலர்களைப் போலத் தேனைக் கொடுக்காமையினாலே மேலே பறந்து, 'இஃதென்ன புதுமையான குளமாயிருக்கிறதே!' என்று மயங்கிச் சுழன்றலைந்தன; வயல்களி லெல்லாம் செந்நெற் பயிர்கள் நிறைந்திருந்தன; அந்நெற்களி னிடையே கயல்மீன்கள் களிப்போடு துள்ளிச் சஞ்சரித்துக்கொண்டு திரிந்தன; அக்கயல்மீன்களி னுடம்பெல்லாம் தாமரைமலர் வாசம் முதலிய பலவகை மணங்கள் வீசிக்கொண்டிருந்தன; சோலைகளி லெல்லாம் மேகங்கள் படிந்திருந்தன; அவற்றினோடு ஓமப்புகைகள் பரவிப் பேதந் தெரியாம லிருந்தன; அந்தப் புகையி னூடெல்லாம் அகில்விருக்ஷங்கள் வளர்ந்திருந்தன; அந்த அகில்விருக்ஷங்களி னருகே சந்தனவிருக்ஷங்கள் வளர்ந்து நிறைந்திருந்தன; அந்தச் சந்தனவிருக்ஷங்களி னருகே தேவதாரவிருக்ஷங்கள் செறிந்து வளர்ந்திருந்தன; குளங்களிலுள்ள நீரெல்லாம் அவற்றில் நீராடும் பெண்களுடைய கலவைச்சாந்தின் வாசனையே வீசிக்கொண்டிருந்தது; சிறிய நீர்த்துளிகளைச் சிதறும் அலைக்கூட்டங்களும் அம்மணமே வீசிக்கொண்டிருந்தன; அவற்றிலுள்ள மீன்களும் அந்த வாசனையே வீசிக்கொண்டிருந்தன; செந்தாமரைமலர்களும் அந்தப் பரிமளத்தையே வீசிக்கொண்டிருந்தன; வெள்ளைச்சங்குகளும் அவ்வாசனையைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தன; அந்தக் குளங்களின் கரைகளிலும் அந்த மணம் பரிமளித்துக்கொண்டிருந்தது. இன்னும் அம்மருதநிலத்திலே உழவர்கள் கரும்புகளை ஒடித்துக்கொண்டு ஏறிற் பூட்டிய எருமைக்கடாக்களை அடித்தோட்டி அக்கரும்புகளினின்றுஞ் சிதறிய முத்துக்கள் எங்கும் பரவி நீண்ட சந்திரப் பிரகாசத்தை வீசிக்கொண்டிருந்தன; அவை அப்படிப் பரவிப் பிரகாசத்தோடு விளங்கிய தோற்றம் எப்படியிருந்ததெனில், பல நக்ஷத்திரங்கள் பூத்த ஆகாயத்தைப்போ லிருந்தது;

அவற்றி னிடையிடையே பெரிய இரத்தினங்கள் இடியிற்றோன்றும் மின்னல்களைப் போன்று பிரகாசித்துக்கொண் டிருந்தன. மேற்கூறியபடி உழவரால் அடித்தோட்டப்பட்ட வெவ்விய கோபத்தையுடைய எருமைக்கடாக்கள் மிதித்துச் சிதைத்தபடியால் அவ்வயல்களின் சேற்றி லெல்லாம் தாமரைமலர்கள் நசுங்கிக்கிடந்தன; சங்குகளெல்லாம் முத்துக்கள் வெளிப்பட உடைந்து கிடந்தன. இன்னும் மலர்கள் நிறைந்த தடாகங்களிலே எருமைகள் போய் விழ அவ்வதிர்ச்சியினால் பயந்து பக்கத்திலுள்ள சேற்று நிலத்திற் பாய்ந்த வாளைமீன்களாலேற்பட்ட குழிகளில் மேலேயுள்ள பலாமரங்களின் கனிகளிலிருந்து வடியும் தேன் நிறைந்து ததும்பிக்கொண்டிருந்தது. அங்கே உழத்தியர்கள் பாடும் குரவைப்பாட்டி னொலியைக் கேட்டுக் கிளிகள் பயங்கொண்டு பறந்து சோலைகளிற் சேரும் தோற்றம் எப்படியிருந்ததெனில், அக்கிளிகள் அவ்வுழத்தியர்களுடைய குரலோசையைக் கேட்டு வெட்கியோடிச் சோலைக்குள்ளே புகுந்து மறைவதுபோன் றிருந்தது. வாய்க்கால்களில் ஓடும் ஜலத்துடனே முத்துக்கள் உருண்டு புரண்டோடும் தோற்றம் எப்படி யிருந்ததெனில், அவை அந்த உழத்தியர்களுடைய பல்வரிசைகளைக் கண்டு வெட்கத்தையடைந்து அந்நீருடனே கலந்து வேறோரிடத்திற் புகுந்து மறைவதற்குச் செல்வதுபோன்றிருந்தது. தித்திப்பான கள்ளைப் பருகும் உழவர்கள் முன்னே ஆலோசித்து நல்லநாட் கேட்டு அந்நாளிலே வயல்களில் நெல் முளைகளை விதைத்து அவை பயிராகி விளைந்த செந்நெற்களை அறுத்துக்கொண்டு போன பின்பு அந்த நெற்களினடிகள் தளிர்த்துப் பயிராகி அவை ஆலைகளி லாட்டப்படும் கரும்பஞ் சாற்றிற் சிந்தியோடும் சாற்றுப் பெருக்காலே விளைந்து தரையிற் படிந்து, அவ்விளைவா லேற்பட்ட நெற்கள் அறுப்பாரின்மையால் மீண்டும் வெண்மையாக முளைத்து எங்கும் தோன்றின. அப்படி விளங்கிய தோற்றம் எப்படி யிருந்ததெனில், பொன்னிறமாக விளைகிற நெற்கதிர்களுக்கு வெள்ளிவால்கள் முளைத்தாற்போன் றிருந்தது. இன்னும் மற்றொரு பக்கத்தில் ஈகை

யின் தன்மையைத் தெரிந்து அறிவாளர்கள் தாம் செல்வத்தோடு வாழுங்காலத்தில் தம்மிடமிருந்த பொருள்களை யெல்லாம் கொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டு சுகத்தை யடைந்த உத்தமர்கள், பின்னர் அக்கொடையாளர்கள் கைவறண்டு போன காலத்தில் அவர்களுக்குப் பிரதியுபகாரஞ் செய்யப் போய் அவருடன் கலப்பதுபோல, முன்னே கார்காலத்தில் மேகம் மழையைச் சொரிந்ததால் செழிப்படைந்த செந்நெற்பயிர்கள், அம்மேகம் மழையைச் சொரியாத முன்பனிக்காலத்தில் அம்மேக மண்டலம் வரை வளர்ந்து அம்மேகத்தோடு கலந்து விளங்கின.

அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி முதலியவர்களுடன் காசிநகரஞ் சேர்தல்.

மேற்கூறிய வளங்களெல்லாம் நிறைந்த காசி நாட்டைச் சேர்ந்தவுடன் அரிச்சந்திரன் முதலியோர் ஆங்காங்குள்ள விசேஷங்களை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே நடந்து அந்த நல்ல நாட்டைக் கடந்து காசிநகரத்தை யடைந்து மேகந் தவழுவனவாகிய உயர்ந்த கதவுகள் பூண்ட கோட்டை வாயிலிற் புகுந்து அந் நகரத்துக்குள்ளே சென்றார்கள். அப்போது அந்நகரத்தின் சிறப்பு அளவிடக்கூடாததாய் விளங்கிற்று. அதில் வேதாத்தியயனஞ் செய்யுஞ் சாலைகள் கோடிக்கணக்காக விளங்கின; கடைவீதிகள் கோடிக்கணக்காகத் தோன்றின; ஒளி பொருந்திய சந்திரகாந்தக்கற்களாற் செய்யப்பட்ட மாளிகைகள் கோடிக்கணக்காக விளங்கின; தோரணங்கள் கட்டப்பெற்ற அம்மாளிகைகளின் வாயில்கள் கோடிக்கணக்காக விளங்கின; மேலே வரிசைபெற வைத்த பூரண கும்பங்களையுடைய மண்டபங்கள் கோடிக்கணக்காக விளங்கின; யானைச்சாலைகளும் கோடிக்கணக்காக விளங்கின; குதிரைச்சாலைகளும் கோடிக்கணக்காக விளங்கின; நாடக மேடைகளில் அநேகம் நிருத்த மாதர்கள் நாட்டியமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்; அவர்கள் அப்படி யாடுவதை அநேகம் பெண்கள் கூடி மகிழ்ச்சியோடு பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்

கள்; ஆங்காங்குள்ள வீதிகளில் பல கோடி பெண்கள் திரண்டு அலங்கரித்துக்கொண்டு திருவிழா முதலிய விசேஷங்களைப் பார்த்தற்பொருட்டுக் கூட்டம் கூட்டமாகச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள்; அநேகம் பெண்கள் அலங்காரமிகுந்த மண்டபங்களிலிருந்து உல்லாசமாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் இலட்சுமியை நிகர்த்த அழகுவாய்ந்த சில பெண்கள், உத்தரவரிசைகள் பொருந்திய மாளிகைகளின் மேலுப்பரிகைகளிலிருந்து சன்னல்களைத் திறந்து அதின் வழியாக அரிச்சந்திரன் முதலியவர்களைப் பார்த்து, "இவர்கள் இராஜகுடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்கள் போன்று தோற்றுகின்றார்களே; இத்தகைய இவர்கள் கஷ்டத்துடன் இவ்வீதியிற் கால் நடையாக நடந்து செல்வதற்குக் காரணமியாது?" என்று அதிசயித்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்; மேற்கூறியபடி வீதிகளிற் பெண்கள் நெருக்கமாகக் கூடிச் செல்லுங்காலத்தில் அவர்களுடைய கூந்தல்களெல்லாந் திரண்டு இருள் நிறைந்த காட்டைப்போலவும், கண்களெல்லாம் அவற்றிற் சஞ்சரிக்கின்ற மான்களைப்போலவும் விளங்கின.

அவ்வாறு அந்நகரத்தில் பல விநோதங்கள் தோற்றவே அரிச்சந்திரனும், சந்திரமதியும், மற்றவர்களும் அவற்றையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே நடந்து பல தெருக்களைக் கடந்து பின்னர் இரத்தினங்கள் பதித்த சிகரத்துடன் விளங்கும் விசுவநாதர் கோவிலுக்குள்ளே சென்று அங்கமர்ந்திருந்த கங்காநதியைத் தரித்த சடைமுடியையுடைய விசுவநாதரைத் துதித்து வணங்கினார்கள். அதன்மேல் அரசர்க்கரசனான அரிச்சந்திரன், அக் கோவிலைவிட்டு வெளியேறிச் சந்திரமதி முதலியவர்களை அழைத்துக்கொண்டுபோய்ப் பக்கத்திலிருந்த அழகிய சிகரத்தையுடைய ஓர் அம்பலச் சாவடியைச் சேர்ந்தான். அவ்வாறு அந்தப் பெரிய பொதுச் சாவடிக்குள்ளே போய்ச் சேர்ந்தவுடன் சத்தியகீர்த்தியென்னும் மந்திரி கடைவீதிக்குச் சென்று சமையலுக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களையெல்லாம் தேடிக்கொண்டுவந்து அரசனிடம் கொடுத்தான்; உடனே அரிச்சந்திரன் அவற்றில் சுக்

கிரனுக்கு வேண்டியவற்றை யெடுத்துக்கொடுத்துவிட்டு மீதியைச் சந்திரமதியிடம் கொடுத்தான். சந்திரமதி அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு ஒரு க்ஷணப்பொழுதுக்குள்ளே சமையல் செய்து அரசன் முதலியோருக்குச் சுவை மிகுந்த அன்னமிட்டு அவர்கள் புசித்தபின்பு தானும் ஆகார முண்டு பசி தணிந்தாள். சுக்கிரனும் தனக்குக் கொடுத்த வஸ்துக்களைக் கொண்டு தனியாகச் சமையல் செய்து, வேண்டிய நெய், பால், தயிர் முதலியவற்றையும் சேர்த்து விலாப்புடைக்க வுண்டிளைப்பாறி அடிக்கடி ஏப்பமிட்டுக் கொட்டாவிவிட்டு அங்கே ஒரு மூலையிற் படுத்து ஆட்டை விழுங்கிய மலைப் பாம்பைப்போலப் புரண்டுகொண்டிருந்தான். அன்றிரவு எல்லோரும் அந்தச் சாவடியிலே தங்கியிருந்தார்கள்.

அப்படி யிருக்கும்போது மறுநாள் பொழுது விடிந்தது. அவ்வாறு விடிந்தவுடனே நஞ்சைப்போன்ற குணத்தை யுடைய சுக்கிரன் அரிச்சந்திரனுக்கு மிக்க துன்பத்தைச் செய்யக் கருதிக் கண்களில் நெருப்பெழும்படி அடங்காக் கோபங்கொண்டு அரிச்சந்திரனைநோக்கி, "அரசனே! நீ முன்னே, 'ஏதேனு மொரு நகரத்திற் சென்றவுடன் விசுவாமித்திரர் கடனைக் கொடுத்துவிடுகிறேன்,' என்று சொல்லி என்னை அழைத்துவந்தாய்; இப்போது எல்லோரும் காசிநகரம் வந்து சேர்ந்துவிட்டோம்; இங்கு வந்து சேர்ந்து இரண்டு நாளாகியும் நீ கடனைப்பற்றிச் சிறிதும் சிந்தியாமல் விநோதங்களைப் பார்ப்பதிலும், அறுசுவை பதார்த்தங்களோடு அன்னஞ் சமைத்து விலாப்புடைக்க உண்பதிலும் பொழுதைப்போக்குகின்றாய்; இப்படியே காலங் கடத்திப் பணத்தைக் கொடாமல் எடுத்துக்கொள்ளலாமென்று பார்க்கின்றாயோ; உன்னுடைய மோச எண்ணம் பலிக்காது; இப்பொழுதே பணத்தைக் கொடுப்பதற்கு மார்க்கத்தைத் தேடு; அப்படிக் கொடுக்க முடியாவிட்டால் இல்லையென்று சொல்லிவிடு; நான் உடனே புறப்பட்டுப் போய்விடுகின்றேன்; வீணே எதற்காக நான் இங்கே காத்திருக்கவேண்டும்?" என்று சிறிதேனும் தயை தாக்ஷணியமின்றிப் பேசினான்.

அவன் அவ்வாறு பேசவே அரிச்சந்திரன் மிகவும் மனக்கலக்க முற்று உடனே சுக்கிரனை வணங்கி அவன் முகத்தை நோக்கி, "சுவாமி! நான் விசுவாமித்திரருக்குப் பணத்தைக் கொடுக்கக்கூடாதென்று ஒருபோதும் நினைக்க மாட்டேன்; பணந்தேடிக் கொடுப்பதற்காகவே உம்மை இங்கு அழைத்துவந்தேன்; நேற்றுத்தான் எல்லோரும் இங்குவந்து சேர்ந்து சிறிது இளைப்பாறினோம்; பணந்தேடும் விஷயத்தில் உம்மைக் காட்டிலும் எனக்குப் பதின்மடங்கு அக்கறை யுண்டு; இன்றுமுதல் பணந் தேடுவதற்கு நான் முயற்சி செய்கின்றேன்; நீர் கவலைப்படவேண்டாம்," என்று சமாதானமாகிய வார்த்தைகளைக் கூறிவிட்டு அதன்மேல், "இனிப் பணந் தேடுவதற்கு என்ன உபாயத்தைச் செய்யலாம்; எனக்கொன்றுந் தோற்றவில்லையே; தவணைநாளும் நெருங்கிவிட்டதே; தெய்வமே! நான் என்ன செய்வேன்," என்று மதிமயங்கிக் கண்களில் முத்துப்போன்ற நீரொழுக வாட்டமுற்றுக் கலங்கினான். அரசன் அவ்வாறு சுக்கிரனுடைய கடுஞ்சொற்களைக் கேட்டுக் கண்ணீர்விட்டுக் கலங்குவதைச் சந்திரமதி பார்த்து அனலிலிட்ட மெழுகுபோல் மனமுருக அரசன் பக்கத்திற் சென்று, "என் உயிர்த்துணைவரே! எதற்காக மனங் கலங்குகின்றீர்? நீர் மனதைத் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு இச்சமயத்தில் விசுவாமித்திரருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பணத்தைக் கொடுப்பதற்கு ஓர் வழியைத் தேடாமல், பசித்திருக்கும் ஒரு பூனையி னெதிர்ப்பட்ட எலியைப்போன்று இந்த வேதியருடைய கடுஞ் சொற்களைக் கேட்டு வருந்துவ தழகன்று," என்று தேறுதலான வார்த்தைகளைக் கூறினாள். அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே அரிச்சந்திரன் மதியிற் சிறந்த அந்தச் சந்திரமதியை நோக்கி, "பெண்ணே! நீ சொல்வது சரிதான்; விசுவாமித்திரருக்குப் பணங் கொடுக்கவேண்டியதைப்பற்றி ஆலோசிக்கின்றேன்; எனக்கொரு மார்க்கமுந் தோற்றவில்லையே; கடுமையான நெஞ்சையுடைய விசுவாமித்திரர் நம்முடைய செல்வத்தை யெல்லாம் தந்திரமாகக் கவர்ந்துகொண்டார்;

நம் கையிலோ ஒரு காசும் கிடையாது; அந்த முனிவருக்குக் கொடுக்கவேண்டிய பணத்தைத் தேடிக் கொடுக்கலாமென்றாலோ அப்பணம் நம்முடைய கையிற் கிடைப்பதற்கு எவ்வித மார்க்கமுமில்லை; நம்முடைய நிலைமை இப்படியிருப்பதால் நான் எதையும் செய்வதற்குச் சக்தியற்றவனாயிருக்கின்றேன்; என்னுடைய மனதும், உன்னுடைய மனதும் ஒரே தன்மையை யுடையனவாதலால் என் மனத்திலுள்ள எண்ணங்களே உன் மனத்திலுமிருக்கும்; நான் பணத்திற்கொன்றும் வழியில்லை யென்பதை உணர்ந்திருப்பதுபோலவே நீயும் உணர்ந்திருப்பாய்; ஒருவாறு உன் மனத்தில் ஏதேனும் பொருளுக்கு வழியிருப்பதாகத் தோற்றுகின்றதா? அப்படி ஏதேனும் வழியிருந்தால் எனக்குக் கூறு; நம்முடைய தேகங்களைத்தவிர நம்மிடத்தில் வேறொரு பொருளுமில்லையே; நான் எவ்வாறு கடனைத் தீர்ப்பேன்," என்று சொல்லி மேலும் அதிகமாகக் கண்ணீர்விட்டான். அப்போது சந்திரமதி அடங்காத் துயரத்தோடு தேம்பியழுது அரிச்சந்திரனை நோக்கி, "மன்னவர் பெருமானே! கவலையை விட்டுவிடும்; நம்மிடத்தில் பொருளொன்று மில்லையென்பதை அந்த விசுவாமித்திரர் நினைக்கவேண்டுமேயன்றி நாம் நினைப்பதாற் பயனில்லை; அவர் அவ்வாறு நம் கஷ்டநிலைமையை உணர்ந்து நம்மீது இரக்கங்கொண்டு நம்மைக் கடனுக்குத் தொடராமல் மன்னித்துவிடவேண்டியது அவரைப் பொறுத்தது; அவ்வாறு விட்டிருந்தால் அவருக்கு மிக்க புண்ணியமுண்டாம்; ஆயினும், அவர் அவ்வாறு நம்மை விட்டுவிடாமல் அவசியம் பொருள் கொடுக்கவேண்டுமென்று கண்டித்து அப்பொருளை வாங்கிவரும்படி இந்த வேதியனையும் நம்முடன் அனுப்பியிருக்கின்றார்; அப்படி யிருக்கும்போது நாம் கையிற் பொருளில்லை யென்பதைப்பற்றிச் சிந்திப்பதாலாவதென்ன? எப்படியும் அப்பொருளைக் கொடுத்தே தீரவேண்டும்; கெடுவுரைத்த நாளோ சமீபித்துவிட்டது; இனித் தாமதிக்கலாகாது; நானும் புத்திரனுமே இச்சமயம் உமக்குரிய பொருளா யிருக்கின்றோம்; சிறிதும் யோசனை

யின்றி எங்களை விற்றுக் கடனைத் தீரும்," என்று தெளிவோடு கூறினாள்.

அப்படிச் சந்திரமதி சொல்லவே, அரிச்சந்திரன் அடங்காத் துயரடைந்து உயிர் சோர்ந்து, வெயிலெதிர்ப்பட்ட வெண்ணெய்போல் மனமுருகிச் சந்திரமதியை நோக்கி, "அந்தோ! என்கண்மணியே! உன்னையும் என்புத்திரனையுமா விற்றுக் கடனைத் தீர்க்கவேண்டும்? ஆ பிராணநாயகியே! நான் இதற்காகவா உன்னைத் திருமணம்புரிந்தேன்? என்புத்திரனையும் விலைக்கு விற்கிறதற்காகவா தவஞ்செய்து பெற்றேன்? இப்படியும் நமக்கு விதியேற்பட்டதே; இக்காரியத்தைச் செய்வதற்கு என் மனம் சிறிதுந் துணியவில்லையே; நான் என் செய்வேன்," என்று சொல்லிக் கண்களில் நீரைத் தாரை தாரையாக ஒழுகவிட்டுக்கொண்டு தலைகுனிந்து மௌனமாகி நின்றான். அவன் அவ்வாறு மனங்கரைந்தழுது நிற்பதைக்கண்டு சந்திரமதி மீண்டும் அவன் திருமுகத்தைத் தன் மலர்முகத்தால் நோக்கி, "கூர்மையான வேலாயுதத்தைத் தாங்கிய அரசர்பெருமானே! நீர் எங்களை விலை கூறி விற்பதற்குச் சிறிதும் மனங்கூசவேண்டாம்; யோசிப்பதால் பயனொன்றுமில்லை; நாம் முன்னேயிருந்த நிலைமையை இப்போது சிறிதும் நினைக்கலாகாது; அப்படி நினைத்தால் காரியமொன்றும் நடவாது; எங்கள் தலையிலும் விலைப்படவேண்டிய விதி முந்தியே ஏற்பட்டிருக்கிறது; ஆதலால், இச்சமயம் எங்களை விற்றே தீரவேண்டும்; இவ்வாறு எங்களை விலை செய்வதை யன்றிக் கடனைத் தீர்ப்பதற்கு வேறு வழியில்லை; நீர் இனிமேலும் மனங்கலங்கி மௌனமாய்நில்லாமல் உடனே எங்களை விலை கூறுவீராக; வருவதெல்லாம் வரட்டும்; நீர் சத்தியத்தையும் மனவுறுதியையும் கைவிடவேண்டாம்," என்று சொல்லி அவன் மனத்தைத் தேற்றினாள். சுக்கிரனும் சந்திரமதி கூறியபடியே, "இவர்களை விற்றுக் கடனைத் தீர்ப்பதே நல்ல காரியமாகும்," என்று அரிச்சந்திரனிடம் கூறினான். சத்தியகீர்த்தி அவர்களுடைய வார்த்தைகளையெல்லாம் கேட்டு ஆறாத்துயரடைந்து, "ஐயோ! நம்மரசருக்கும்,

அவர் தேவிக்கும், அவருடைய புத்திரனுக்கும் இந்தக் கதி நேர்ந்ததே; இவர்கள் இவ்வுறடையுந் துன்பத்தைக் கண்ணால் பார்க்கவா நான் இவர்களோடு பின்தொடர்ந்து இங்கே வந்தேன்; ஆ தெய்வமே! சிலதினங்களுக்குமுன் சக்கரவர்த்தியாயிருந்த எம்மிறைவர் இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் தம் நிலைமை மாறி மனைவியையும், மைந்தனையும் விற்கத்தக்க தரித்திரத்தை யடைந்துவிட்டனரே; இஃதென்ன ஆச்சரியம்! உலகத்தில் எவரும் எப்பொழுதும் ஒரே நிலைமையிலிரா ரென்பதை இப்பொழுது இவரிடத்திற் கண்டேன்; எல்லாம் நான்முகன் விதிப்படியே நடக்கும்," என்று பலவிதமான வார்த்தைகளைத் தனக்குத்தானே சொல்லிக் கண்ணீர்விட்டழுது கொண்டு மௌனமாகி நின்றான்.

அரிச்சந்திரன், மனைவியையும், மைந்தனையும் விலைகூறி விற்றல்.

அதன்மேல் அரிச்சந்திரன், சந்திரமதி கூறிய உறுதி வாக்கியங்களையும், சுக்கிரன்சொன்ன வார்த்தையையும் மனத்துட்கொண்டு ஆலோசித்துச் சந்திரமதியையும் தேவதாசனையும் விற்பதே அச்சமயம் செய்யத்தக்க காரியமா யிருந்தபடியாலும், அதைத் தவிரக் கடன் தீருவதற்கு வேறு மார்க்கமேற்படாதபடியாலும், "இப்பொழுது நம் பத்தினி கூறியபடி அவளையும் புத்திரனையும் விற்பதே தகுதி," என்று துணிந்தான். அவ்வாறு துணிவு கொண்டபின் அவன், சந்திரமதியையும், தேவதாசனையும் விற்பதற் கடையாளமாக அவர்களுடைய தலைகள்மேல் சிறு புற்களைவைத்துக் காசிமாநகரத்தின் பெரிய வீதியில் அவர்களை முன்னே நடத்திக்கொண்டு பின்னே மிருதுவாக நடந்துபோனான். சத்தியகீர்த்தியும், சுக்கிரனும் அவனுக்குப் பின்னே நடந்து சென்றார்கள். அவ்வாறு செல்லும்போது அரிச்சந்திரனுடைய மனமானது சுழல்காற்றி னிடையிலகப்பட்ட பஞ்சைப்போலக் கலங்கிச் சுழன்றுகொண் டிருந்தது; அவனுடைய இரண்டு கண்களிலும் நீர் ஆறுய்ப்பெருகி யோடிற்று; நாணத்

தால் அவன் தேகம் குன்றிப்போயிற்று; அவன், சந்திர மதியையும் தேவதாசனையும் பன்முறை விலைகூறத் தொடங்கியும் அவனுடைய காலெழவில்லை; வார்த்தைகள் தடுமாறிப் போயின. இப்படியெல்லாம் அவன் கஷ்டப்பட்டுப் பின்னர், "நாம் எப்படியும் விலைகூறித்தானே தீரவேண்டும்," என்று மனத்தைச் சிறிது திடப்படுத்திக்கொண்டு, மேலும் மாட வீதி முதலிய பற்பல வீதிகளிற் சென்று அவர்களை விலை கூறத்தொடங்கி, ஆங்காங்குள்ள மனிதரை நோக்கி, "காசிமா நகரத்திலுள்ள கனவான்களே! நான் முன்செய்த தீவினையினாலே எனக்கு இப்போது வந்து நேர்ந்த கஷ்டத்திற்காகக் கயல்போலுங் கண்களையுடைய என் மனைவியையும், மிகவும் இளம் பருவத்தையுடைய எனது குலபுத்திரனையும் எவருக்கேனும் விற்றுவிடத் தீர்மானித்திருக்கின்றேன்; இஷ்டப்பட்டவர்கள் தக்க பொருள் கொடுத்து இவர்களை விலைக்கு வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்," என்று விலை கூறினான்.

ஒளிபொருந்திய திருமுடியைத் தரித்த அரிச்சந்திரன் அவ்வாறு வீதிகளிற்சென்று விலைகூறவே, வீதியிலே எதிர்ப்பட்டு அவ் விசேஷத்தைப் பார்த்தவர்களிற் சிலர், மனம் நொந்து, "ஐயோ! தாமரைமலர்மேலிருக்கின்ற இலக்குமியை நிகர்த்த இலக்ஷணம் பொருந்திய இந்தப் பெண்ணையும் முருகக்கடவுளை நிகர்த்த இக் குமாரனையும் இம்மனிதன் விற்றற்கு நேர்ந்த கஷ்டமியாதோ?" என்று கூறி அரிச்சந்திரன் மீது இரக்க முற்றார்கள்; சிலர், "வேலை நிகர்த்த கண்களையுடைய இந்தப் பெண்ணைப் பார்க்கும்போது மகாலட்சுமியைப்போல் விளங்குகின்றாள்; இந்த இளங்குமாரனைப் பார்க்கும்போது அந்தத் திருமகள புத்திரனாகிய சித்தசனை நிகர்த்து விளங்குகின்றான்; இத்தகைய இவ் விருவருக்கும் தக்க விலை கொடுத்து வாங்கத்தக்கவர்கள் இந்நகரத்தில் ஏவர்களிருக்கின்றார்கள்? ஒருவருக்கே விலை கொடுக்கத்தக்கவர்கள் இங்கில்லையே," என்று பேசிக்கொண்டார்கள்; சிலர், சந்திரமதியையும், தேவதாசனையும்பார்த்து, "இவர்களை வாங்கும் சக்தி இரும்பைப் பொன்னாக்கும் வாத வித்தையிற் சிறந்த